MALMÖ CIVILA RYTTAREFÖRENING

under 35 år

1955 - 1990

MALMÖ CIVILA RYTTAREFÖRENING

under 35 år

1955 - 1990

Innehåll

Förord 1

Henric W Palm
VERKSAMHETEN I MALMÖ 3

Sven O Knoch
RIDHUSFÖRENINGEN OCH TARPANEN 9

Lars Behle
MCR:s TÄVLINGSVERKSAMHET 17

Stellan Palm
HÄST- OCH RYTTARMINNEN 25

Lars Behle
MCR — KLUBBEN FÖR TÄVLINGSRYTTARE 35

Else-Marie Lundin
EN FAST PUNKT I TILLVARON 43

Lars Mårtensson
TILL HÄST — MEDLEMSTIDNING FÖR MCR 47

Lars Mårtensson
KLUBBENS OCH RIDSPORTENS FRAMTID 57

FÖRTECKNING ÖVER VISSA STYRELSEFUNKTIONÄRER 61

REDAKTIONSKOMMITTÉ

Henric W Palm, ordf.
Lars Behle
Carl-Erik Bojsen
Else-Marie Lundin
Lars Mårtensson
Stellan Palm

Förord

Malmö Civila Ryttareförening har sitt ursprung i Skånes Civila Ryttareförbund. MCR bildades 1925 och är idag Skånes största ryttareförening med ca 900 medlemmar.

Perioden 1925-1955 är dokumenterad genom Bertil Christéens skrift "Malmö Civila Ryttareförbund under 30 år". Styrelsen har ansett det lämpligt att fortsätta dokumentationen över perioden 1955-1990.

Det är emellertid inte möjligt att göra en strikt tidsmässig avgränsning. För att skapa sammanhang är det i vissa fall nödvändigt att redovisa händelser både före 1955 och efter 1990.

De olika avsnitten är fristående men kan i vissa fall överlappa varandra. Detta har visat sig nödvändigt för att ge en korrekt redovisning.

Sist i boken redovisas en förteckning över vissa styrelsefunktionärer under perioden 1955 till 1990.

Många malmöryttare

Många malmöbor har genom åren både tävlat och motionsridit i MCR:s regi. Ridningen har skänkt glädje, spänning, gemenskap och avkoppling för åtskilliga generationer.

Alla dessa har säkert intresse av att få en samman-

1957, MCR-juniorer med fanborg på Jägersro. Från vänster Lennart Nilsson, Peter Georgsson, Jajjen Jansson, Thomas Hallberg, Stellan Palm. Observera den tidens MCR-uniformer.

fattning över föreningens historia. Att se tillbaka kan också vara lärorikt. Erfarenheter från gångna tider kan utnyttjas för att ytterligare förbättra dagens verksamhet.

Stor utveckling

Intresset för ridsport har alltid varit stort i Malmö. Sporten har under de senaste 30 åren utvecklats till en allemanssport.

Tillströmningen av ridintresserade till föreningen är för närvarande mycket stor. För att få en förening av MCR:s format att fungera till medlemmarnas belåtenhet krävs ett hängivet arbete både av anställd personal och av ideellt arbetande medlemmar.

Ett tack riktas till alla dessa, som genom åren på olika sätt dragit sitt strå till stacken.

Sponsorer nödvändiga

Ekonomiska frågor är alltid aktuella i föreningens dagliga liv. Sponsorer i form av både företag och enskilda personer har varit till ovärderlig hjälp.

Sådana bidrag är ofta en förutsättning för att vissa kurser och tävlingar skall kunna genomföras. I andra fall ger det oss möjlighet att köpa material som underlättar verksamheten.

Jag ger alla våra sponsorer ett varmt tack.

Ett tack sänds också till befattningshavare inom Malmö Stad som hjälpt föreningen på olika sätt.

Slutligen vill jag rikta ett tack till de medlemmar som arbetat med framställningen av föreningens historik. Det sammanhållande ansvaret har vilat på Henric W Palm, tillika författare till ett avsnitt. Else-Marie Lundin har haft ansvaret för redigeringen av texten. Sist, men inte minst, riktas ett varmt tack till Lars Fredriksson och Stellan Palm som givit ekonomiskt stöd till tryckningen av skriften.

Malmö i oktober 1992

LARS MÅRTENSSON
Ordförande i MCR

HENRIC W PALM

Henric W Palm var MCR:s ordförande från 1965 till 1974. Hans ordförandetid inföll under en mycket expansiv period för MCR och Henric kom att spela en betydande roll för klubbens utveckling.
Henric är hedersmedlem i klubben och ordförande i redaktionskommittén för den här minnesboken.

Henric W Palm i terrängritt LA på Gotland 1951, med en tredjeplacering som följd.

VERKSAMHETEN I MALMÖ

Hästen – under ryttare eller framför vagn – har alltid varit ett populärt inslag i Malmös gatubild.

När Malmö Civila Ryttareförbund, som det då hette, hade sin verksamhet förlagd till Husarkasernen, nuvarande kvarteret Kronprinsen, var hästarna ett naturligt inslag i stadsbilden.

Limhamnsfältet var husarernas exercisfält och dit red även promenadryttarna på sina utflykter. Redan 1929 flyttade MCR till Husarkasernen och stannade till 1958 då stallarna och ridhuset vid Jägersro stod klara.

Försök till sammanslagning

MCR:s verksamhet har på ett naturligt sätt präglats av dess ridlärare och styrelser. Denna återblick börjar 1955, då klubbens ridlärare hette Helge Nilsson.

Helge Nilsson var inte bara en skicklig ryttare, vem minns inte hans framgångar på duktiga hopphästen Alpenklee, utan även en skicklig och målmedveten lärare med god blick för hästar.

Under hans ledning gjorde klubben fina insatser i såväl banhoppning som dressyr. Internationella tävlingar förekom i liten utsträckning men utbytet med Danmark var livligt.

För att förbättra ridmöjligheterna på Husarkasernen gjordes 1955 ett försök att slå samman Malmö Ridklubb och Malmö Civila Ryttareförbund. Genom en sammanslagning hade alla befintliga anläggningar kunnat utnyttjas mer rationellt. Dessutom hade klubbarna fått ett starkare förhandlingsläge i sina ansökningar om anslag till Malmö Stad.

Försöket att göra en gemensam klubb av MR och MCR misslyckades emellertid. Flera år senare bildades dock Malmö Ridklubbars Centralorganisation (MRCO) för att tillvarata ridklubbarnas intressen och utgöra en gemensam förhandlingspartner till Malmö Stad.

Fin anläggning men ingen terräng

Den ridanläggning på Husarkasernen som klubben hade tillgång till var förnämlig på många sätt. Det fanns ridhus, en stor utomhusplan, som kallades torget, goda stallar, med utvecklingsmöjligheter samt klubblokaler.

Vad som saknades var närheten till terräng för utomhusridning. De mål som fanns för uteritter var Limhamnsfältet och fälten där Malmö Stadion nu ligger.

Förflyttningen dit fick dessvärre alltid ske längs Mariedalsvägen som redan då hade förhållandevis livlig trafik. För att inte tala om att man måste korsa Regementsgatan med dess spårvagnar. Men medlemmarna hade inget val och vi är många som under ridturen mot Limhamnsfältet trampat runt i rabatterna vid Turbinen.

Helge Nilsson var en stimulerande injektion för klubben och när Bengt Berge, en av dåtidens skickligaste dressyrryttare, knöts till klubben 1957, ökade tävlingsintresset ytterligare.

Många från denna tid minns säkert med glädje de väl genomförda uppvisningarna under Bengt Berges och Helge Nilssons ledning. De var mycket uppmärksammade och bidrog till en god sammanhållning, framförallt bland de yngre medlemmarna.

Kraftig expansion

Ordförande det år Helge Nilsson kom till Malmö var Hannes Malmgren, som dock bara verkade ett år. Den nya styrelsen, som tillträdde 1956 under Torsten Willmars ledning, fick i uppgift att lösa flyttningsfrågan.

Malmö Stad var inne i en period av kraftig expansion och det fanns andra planer för Husarkasernen.

Föreningen skulle bli tvungen att flytta från centrum till stadens utkanter för att få mer rörelsefrihet.

1958 gick flytten till Jägersro. Där fick MCR Europas modernaste ridanläggning och landets största ridhus. Till denna exklusiva anläggning flyttade MCR med pompa och ståt samt en beriden parad genom Malmö.

Ryttarungdomar på fest på Bäckströms pensionat 1953.

Paraden leddes av klubbens nye ridhuschef och lärare, ryttmästare Claes Lewenhaupt som blev den förste att ta det nya ridhuset i besittning. Många hade uttryckt farhågor för att medlemsantalet skulle sjunka och att ridfrekvensen skulle gå samma väg efter flyttningen från centrum. Men dessa dystra förutsägelser kom på skam. Tvärtom blev det en skjuts framåt för all verksamhet och alla fann att de fått sina önskemål tillgodosedda.

Här fanns tillfälle till långa uteritter och ett ridhus som rymde nästan hela klubben samtidigt.

Trogna medlemmar

MCR var och är fortfarande klubben som medlemmarna fäster sig vid. Många som var aktiva vid 1950-talets mitt är fortfarande verksamma medlemmar.

Vem minns inte Marianne Bohn, under många år ansvarig för priserna vid Falsterbo-tävlingarna? Ebbe Melander, den ständige revisorn, Birgitta Lindskog, ungdomsledaren, Åke Broman, flickorna Wennerth, Liselott Rössel, Lars Behle, Sven Knoch, Leif Hedberg och Stellan Palm. Ja, listan kan göras lång, men ingen är glömd.

För ridlärarna innebar flyttningen till Jägersro inte bara stimulans utan också mycket mer arbete. Ungdomsverksamheten ökade och behovet av en särskild ungdomsledare framstod allt klarare.

Klubben hade ännu inte sådana resurser att en ungdomsledare kunde anställas utan denna upp-

gift fick ridläraren klara av tillsammans med styrelsen. Först 1965 fick MCR möjlighet att anställa en ungdomskonsulent. Den förste var Kjell-Arne Johnsson.

Verksamheten utvecklas

Från Boden kom MCR:s näste ridlärare, en kortvuxen, tystlåten norrlänning med stora kunskaper både i dressyr och hoppning. En man med gedigen hippologisk utbildning från en lång tjänst inom försvaret och en naturlig känsla för hästen.

Det var Sune Lindbäck som tillträdde som ridlärare och ridhuschef 1961. Under hans ledning skedde en kraftig utveckling av all verksamhet inom ridningen.

Styrelseordförande under dessa händelserika år var Torsten Willmar, som verkade fram till 1964, dvs under åtta år. När han lämnade över ordförandeklubban till Henric W Palm, författaren av detta kapitel, så lämnade han också över ansvaret för en stor klubb med många aktiviteter.

Verksamheten på Jägersro omfattade inte bara ridlektioner och tävlingar. Ridhuschefen eller någon av de olika sektionerna inom klubben anordnade också föredrag, resor till tävlingar eller utbyte med andra klubbar.

Fälttävlan, som legat i träda under ett antal år, togs på nytt upp och klubben åtog sig att ordna femkampsritter. Styrelsens svåra uppgift var att få fram resurser för att tillfredställa alla önskemål.

Under denna tid genomfördes också radikalt förändrade arbetsregler för stallpersonalen. Från att ha haft mer eller mindre oreglerad arbetstid infördes nu 40-timmarsvecka och ersättning för obekväm arbetstid.

Vi är säkert många som minns trotjänarna Månsson och Olsson med såväl fel som förtjänster, men de hade alltid klubbens bästa för ögonen. Ibland tror jag att deras fackförening hade mer problem med dem än vad klubben hade.

Uteritt för två kronor

Den nya tiden förde dock med sig att verksamheten inom klubben på helger alltmer överfördes till styrelsens uppgifter. Men med goda medarbetare, både inom och utom styrelsen, lyckades man lösa helgaktiviteterna på ett tillfredställande sätt.

På söndagarna genomfördes utbildning i hoppning och dressyr samt uteritter till Bokskogen. För detta betalade deltagarna två kronor per gång.

Undertecknad fick till uppgift att ta kontakt med Malmö Ridklubb, som flyttat till Hyllie, och fråga om MCR fick överta deras tävlingar i Falsterbo.

Detta mötte inga svårigheter och kontakten med MR blev första steget på ett långvarigt och positivt samarbete.

Årsverksamheten inom klubben fortsatte med samma slags aktiviteter som på Husarkasernens tid. Fortfarande genomförs årligen Luciaridning, julaftonsridning m m. Traditioner som alltid kommer att följas inom klubben.

Brist på klubblokaler

Den utökade verksamheten bland ungdomar

krävde inte enbart en ledare i form av en instruktör. Det behövdes även lokaler för ungdomarna där de fick sköta sig själva.

Nu visade det sig att det fanns brister i den fina anläggningen. De båda ungdomsavdelningarna Remonterna och Tarpanen behövde klubbrum, liksom de vuxna ryttarna. Till en början gick det bra att dela lokal, men svårigheterna ökade när de olika grupperna växte.

De utrymmen som kunde tänkas att bli klubblokaler var i stort behov av renovering eller ombyggnad men till detta fattades pengar.

Pengar har alltid varit en bristvara inom föreningsverksamheten och alla slog vakt om att hålla kostnaderna för ridning och hästhållning på låg nivå. Det kommer alltid att vara styrelsens stora problem att få balans på utgifter och inkomster.

1969 bildade de tre ridklubbarna i Malmö samarbetsorganet, MRCO, med uppgift att hos Malmö Stad arbeta för mer generösa bidrag till verksamheten. Detta visade sig vara en god satsning och har blivit förebild för andra klubbar och föreningar i Malmö. Många goda resultat har uppnåtts genom åren, som exempel kan nämnas bidrag till lokalhyran.

Den drivande kraften under många år, vid sidan av ridhuschefen Sune Lindbäck, var Lars Behle som också verkade som ordförande från 1975 till 1982. Organisationen och genomförandet av Falsterbotävlingarna är till största delen Lars Behles förtjänst. Han knöt också till sig en lång rad av duktiga och ambitiösa medhjälpare.

Genom sin förmåga att organisera och delegera gjorde Lars Behle MCR till landets stora tävlingsklubb. Vart man kom talades det om "MCR:s tävlingar" och hur väl de var organiserade.

Nya ridlärare

Klubbens drabbades av en stor förlust 1970, då Sune Lindbäck plötsligt avled under tävlingar i Vetlanda. Han hade just avslutat sin dressyruppvisning och lämnat banan då han föll död ner. Chocken att mista denne tyste "lapp" som tillfört föreningen så mycket, blev stor för alla.

Som ny ridlärare anställdes den välkände ryttaren K-G Svensson från Djursholm. Även han hade en god blick för hästar och blev snart en omtyckt ledare och lärare.

En sak lärde han sig dock aldrig och det var klockan. Tid tycktes ibland inte existera för honom. Tyvärr sökte han sig tillbaka till Stockholmsområdet efter drygt ett år hos MCR.

Bland klubbens nya medlemmar i början av 1970-talet fanns Jan-Olof Wannius, framgångsrik hoppryttare med åtskilliga mästerskap på sitt samvete.

1971 anställdes Jana Wannius som ridhuschef och när detta skrives har han tjänstgjort hos klubben i tjugo år.

Än en gång visade det sig lämpligt att ha en tävlingsryttare i ledningen för ridutbildningen. Till klubben strömmade många av landets bästa tävlingsryttare och klubbens egna tävlingar ökade i omfång.

1974 lämnade undertecknad, efter tio år som ordförande, över klubban till Lars Behle som suttit som sekreterare och vice ordförande.

Ungdomsverksamheten ökade kraftigt och klub-

ben hade förmånen att ha goda och entusiasmerande ungdomsledare som t ex Elisabeth Alexandersson, gift Lundholm. Under hennes ledning samlades juniorerna till utbildning och tävling. Tyvärr, som alltid med duktiga ungdomsledare, fann Elisabeth och hennes efterföljare snart nya och större uppgifter.

Ridhusanläggningens behov av renovering och modernisering gjorde sig påmint i slutet av 1970-talet och underhållet kunde under ett antal år genomföras som beredskapsarbete.

Nu visade det sig vara en tillgång att ha MRCO. Med denna organisation som talesman för ridklubbarna kom ridsporten att ta del av samma förmåner som andra idrottsklubbar tidigare fått.

Bingo ekonomisk räddning

Tack vare MRCO fick även ridklubbarna delta som arrangör i Malmös bingospel. Härigenom får fortfarande alla klubbarna ett gott ekonomiskt tillskott. Numera kan man säga att MCR har en god ekonomi, vilket inte alltid har varit fallet tidigare.

1983 lämnade Lars Behle ordförandeskapet och även denna gång var det en av klubbens aktiva som tog över. Philip Selander hade varit vice ordförande i några år och kände väl till klubben och dess olika verksamheter.

Fyra år senare, 1987, var det dags för en ny ordförande att ta vid. Lars Mårtensson, som inte varit medlem i föreningen tidigare, tog över och sitter i skrivande stund kvar som ordförande. Under hans ledning har utvecklingen fortsatt och stora planer smidits, till klubbens och sportens fromma. Vad de omfattar redogör han själv för i ett senare kapitel i denna återblick.

Det moderna MCR:s skapare och drivkraft har varit den alltför tidigt bortgågne Ingvar Wehtje. I en intervju i samband med årsmötet 1949 svarade han på en fråga om ridsporten hade någon betydelse i dagens moderna samhälle.

– Absolut, svarade han. Inte minst i motorismens och maskinens tidevarv är det fostrande för ungdomen att tidigt lära sig att syssla med djur. Ett uttalande som är lika giltigt idag.

Ingvar hade vid sin sida många hängivna entusiaster. Bland dessa kan nämnas Sture Ohlsson, Carl-Eric "Calle" Bojsen och Arne Öhlander. Utan dessa personer hade klubben aldrig nått dagens styrka och storlek.

Ungdomsverksamheten har alltid varit en av MCR:s största uppgifter och kommer att så förbli.

När vi nu blickar tillbaka på de gångna åren är det med glädje och stolthet vi finner hur klubben ökat sina aktiviteter och sin medlemsskara.

Vi hoppas att utvecklingen fortsätter och att ridning alltid skall få vara ett naturligt inslag i Malmös fritidsliv. Det är dagens unga ryttare som skall ta över ansvaret och föra klubben vidare.

SVEN O KNOCH

Under åtskilliga år har Sven O Knoch suttit i ledningen för MCR och dess ridhusförening och sedan 1970 är han ordförande i Ridhusföreningen. Han har också varit initiativtagare till bildandet av ungdomsföreningarna Remonterna och Tarpanen. Även Sven är internationell hoppdomare.
1992 blev han invald i styrelsen för det nybildade Svenska Ridsportförbundet. Sedan flera år är han ordförande i Skånes Ridsportförbund och Ridfrämjandets Skånedistrikt.

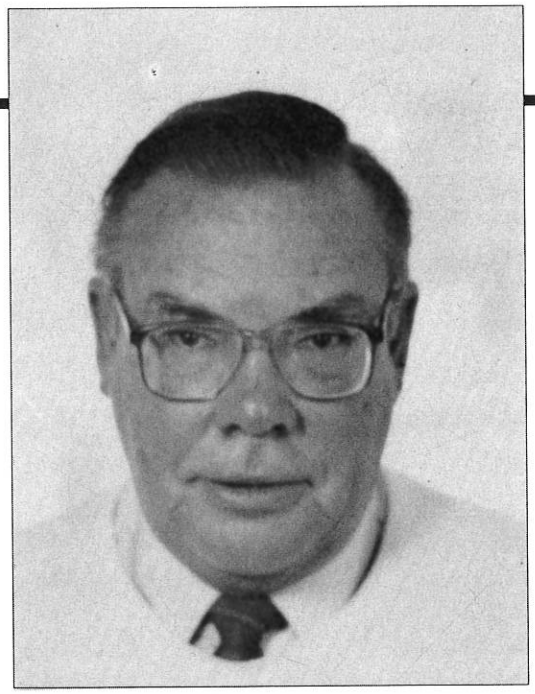

Sven O Knoch

RIDHUSFÖRENINGEN OCH TARPANEN

I MCR:s jubileumsskrift 1925-1955 berättas om Ridhusföreningen och Tarpanen men här skall jag ta upp lite mer om deras bakgrunder. Lars-Olof Wallin bildade 1925 föregångaren till MCR, Skånes Civila Ryttareförbund. Klubben drev sin ridskola vid hans privata ridinstitut. Man hade huvudsakligen lektionshästar och bara några få privathästar.

Man började rida på lektionshäst hos Wallin. De som fortsatte och skaffade egen häst gick över till Malmö Ridklubb. MR var på den tiden privatryttar- och tävlingsryttarklubben.

Klubben styrdes av affärsmän, som vid årets slut privat tillsköt de medel som behövdes för att täcka eventuellt underskott. Man hade uniformerade hästskötare som höll hästarna klara för uppsittning då ägarna kom för att rida. MR höll en klart högre kvalitet än vad Wallin förmådde.

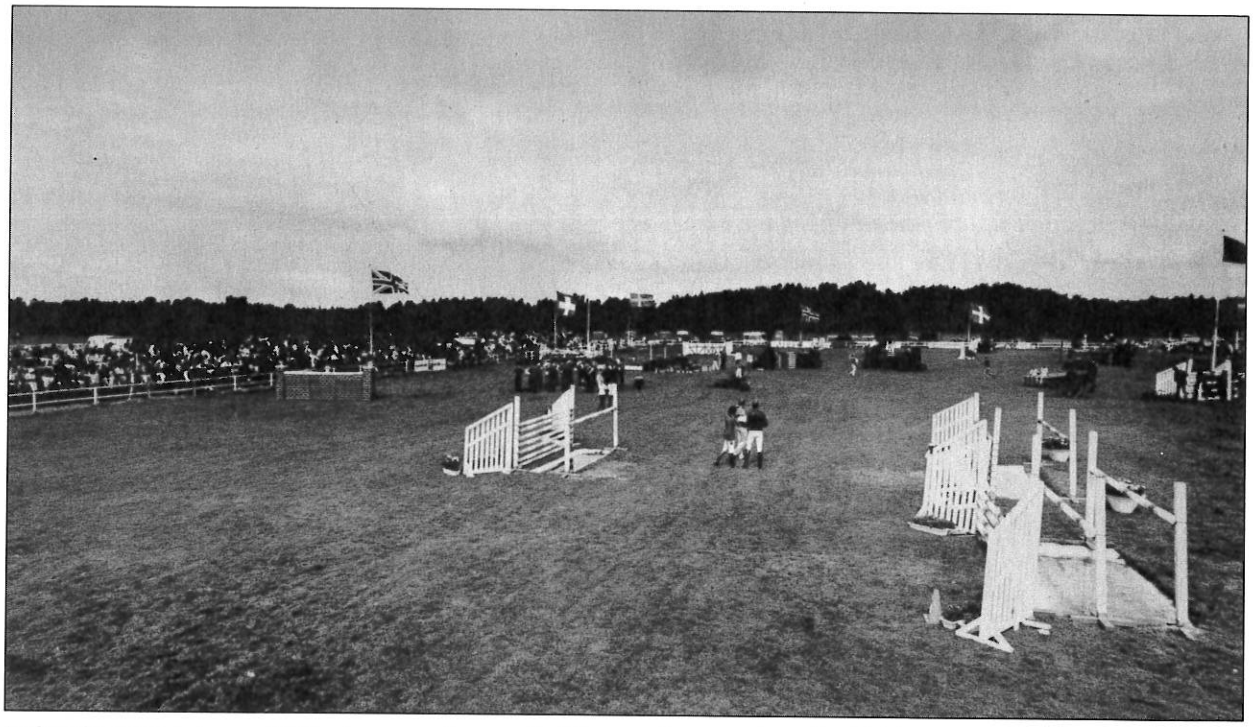

Falsterboanläggningen 1965, observera den gamla läktaren. Den nya byggdes 1986.

Men inom MR visade det sig svårt att förena den gamla, lite mer lyx- och överklassbetonade stilen med den mera breddbetonade ungdomsstil som den nya lektionsridningen medförde. Den tveksamhet som vissa styrelseledamöter känt inför beslutet om lektionsverksamhet visade sig motiverad.

Tarpanen går över

MR hade, som motsvarighet till MCR:s junioravdelning Remonterna, en ungdomsavdelning som kallades ridklubben Tarpanen. Denna hade svårt att finna sig tillrätta inom MR och sände en anhållan till MCR om att få ansluta sig. Man ansåg att MCR hade större förutsättningar och intresse för att ägna sig åt ungdomens ridutbildning.

MCR:s ordförande, Sture L Ohlsson, var en varm anhängare av ungdomsridning och ansåg detta initiativ lovvärt. MCR:s verksamhet hade legat nere under ett år, dock hade man anslutit sig till nybildade Ridfrämjandet, och nu beslöt man att återuppta verksamheten. 75 av Tarpanens medlemmar invaldes i MCR och en ny styrelse som bestod av gamla MCR:are och nya Tarpaner utsågs.

Från MCR kom ordförande Sven-Erik Byhr, Carl-Eric Bojsen och Sven-Erik Brink. Tarpaner var vice ordförande Lennart Gussler, sedermera MCR:s förste tävlingsledare av rang, sekreterare Babs Frankel, kassör Curt-Ingvar Palm, Ulf Bönnelyche, Bo Grafström, Odd Hansen och Lennart Mark.

Förändringens år

1949 var även ett förändringens år för Wallins Ridinstitut. Först avled stallets allt-i-allo, Gerhard Jönsson och sedan dog Lars-Olof Wallin

själv vid 85 års ålder. Wallins stall utbjöds till salu och klubbens ordförande Sven-Erik Byhr lyckades samla några intressenter och köpte ridhusrörelsen. För finansiering av köpet bildades MCR:s Ridhusförening upa.

Två personer måste framhållas i sammanhanget. Den gode odalmannen Axel Svensson i Dallunda var en av dem. Han försåg föreningen med hästar och foder och var i stor utsträckning föreningens kreditgivare. Ingvar Wehtje, var en tidigare medlem i MCR, som nu återbördats och med stor energi lyckades skapa den ridverksamhet som Tarpanerna drömde om när de anslöt sig till MCR.

Ungdomssidan utvecklades starkt och ledande profiler var Jan Ahlberg och Jan Bressen i ett stort gäng av flickor och pojkar som kallades "Ahlbergs gäng". Ursprungligen var junioråldern 15 år, vilket sedan höjdes till 18 år. Men Ahlbergs gäng trivdes så bra i Remonterna att de inte ville avgå. Istället höjdes medlemsåldern till 21 år. Bidragsmässigt är den övre åldern 25 år.

Stor åldersskillnad

Tveklöst är att det blev för stor spännvidd mellan ungdomar i 10-12-årsåldern och 20-årsåldern. Från de yngre ungdomarna riktades en viss kritik mot Ahlbergs gäng, som ansågs dominera ungdomssidan.

På initiativ av Gunnar Ohm, Leif Dahlgren och mig själv, gjordes ett försök att dela upp ungdomssidan. Remonterna skulle gå upp till 18 år. Tarpanen återuppväcktes 1955 för att ta hand om de äldre ungdomarna i 18- till 25-årsåldern. Ryttarorden Tarpanen av år 1955 - Ordo Equester Tarpani - OET, övertog vid Axel Svenssons frånfälle dennes andelar i MCR:s Ridhusförening och utövar rösträtten vid varje årsstämma. Man hade en hel del fester som liknade dem som förekom vid Lunds Universitet. Ordensgillen, i form av frackbaler, arrangerades den 2 mars 1963, den 3 april 1965 och dem 18 februari 1967 tillsammans med ett antal kräftätningar och vinterfester. Den sociala verksamheten kom att ha stor betydelse och kamratverksamheten svetsade samman teamet som alltmer övertog MCR:s tävlingsorganisation. Man hade även en filmsektion som förevigade tävlingar, arrangemang och fester.

I Ridhusföreningen tryggades MCR:s inflytande och det är MCR:s röstetal som är helt avgörande på föreningens årsmöte.

Kassören som drog pistol

Några incidenter inträffade under Ridhusföreningens första år. En person, som gav ut en tidning över folks dåliga affärer, ville inte vara medlem personligen utan med sitt företag. Målet gick ända upp till hovrätten innan han försvann ur föreningen. Mannen var kassör men ville inte lämna ifrån sig handlingarna utan drog pistol.

När Ingvar Wehtje och Hannes Malmgren gjorde ett försök att utfodra hästarna med lutad halm blev det en stor opinion från medlemmarna och försöket fick avbrytas.

I ett försök att konkurrera med MR när det gällde privathästuppstallning "lyxinreddes" ett nytt stall på Husarkasernen. Det uppskattades

inte av de medlemmar som fick stå kvar i det gamla stallet tillsammans med lektionshästarna. Wallin hade ett sommarstall i Falsterbo, vid infarten till Falsterbohus, där verksamheten bedrevs sommartid. Ridhusföreningen fortsatte sin verksamhet där tills området började bebyggas då man flyttade till Liljegrens Vångagården under ett par år.

Egen tomt i Falsterbo

1954 kunde MCR köpa sig en egen tomt på 10.000 kvm vid Möllemadsvägen i Falsterbo. Detta blev möjligt tack vare att en vinst i MCR:s billotteri inte hämtades.

Ett enkelt eternitstall och en barack för personalen var de närmaste tio åren MCR:s faciliteter i Falsterbo.

Storbyggmästaren Hugo Åberg köpte Husarkasernen av Hushållningssällskapet för att förverkliga sitt storverk, Kronprinsen. Samtidigt ville han göra en insats för galoppen genom att riva den gamla träläktaren på Jägersro och bygga en ny stor galoppläktare. I denna skulle man stoppa in ett ridhus.

Läktaren kostnadsberäknades till 1,4 miljoner kronor och stallet till ca 700.000 kronor. Ingvar Wehtje, som avgått ur MCR:s styrelse 1955 och koncentrerat sig på Ridhusföreningen drev frågan tillsammans med Hugo Åberg.

Majoriteten av MR:s styrelse var positiv till flyttningen men fick mothugg inom klubben. Som en poäng kan noteras att en av de drivande krafterna i den grupp inom MR som motsatte sig flyttningen var MCR:s tidigare ordförande Hannes Malmgren. Gruppen ansåg att närheten till trav och galopp var olämplig för ridklubbens flickor. Gruppen vann voteringen mot styrelsen, som avgick, och ersattes av en ny. Denna fick kontrakt på MR:s nuvarande gård i Hyllie och klubben flyttade dit.

Polisrytteriet flyttade emellertid med MCR till Jägersro men utan MR:s privathästar blev kostymen ändå för stor. MCR hade svårt att fylla stallet och betala kostnader för stall och ridhus.

Höga kostnader

En anmärkning mot projektet från början hade varit kostnaderna. Man kunde vid denna tid få statliga ränte- och amorteringsfria lån till ridhusanläggningar med 65 procent och detta hade man kalkylerat med. Konstruktionen med ett ridhus instoppat i en läktare godkändes dock inte och först flera år senare lyckades Hugo Åberg, genom personliga kontakter med dåvarande jordbruksministern Gösta Netzén, utverka ett sådant lån på 200.000 kronor, vilket tillföll Travsällskapet.

Skulderna hopades och endast genom Hugo Åberg och Ingvar Wehtjes företag Larsauto AB höll Ridhusföreningen näsan över vattnet. Tack vare MCR:s dåvarande ordförande Henric W Palm och samorganisationen MRCO kunde ett särskilt lokalkostnadsbidrag utverkas från kommunen till ridklubbarna i Malmö. Detta tillsammans med aktivitets- och konsulentbidrag samt inkomster från bingo har medverkat till en sund ekonomisk utveckling för Ridhusföreningen.

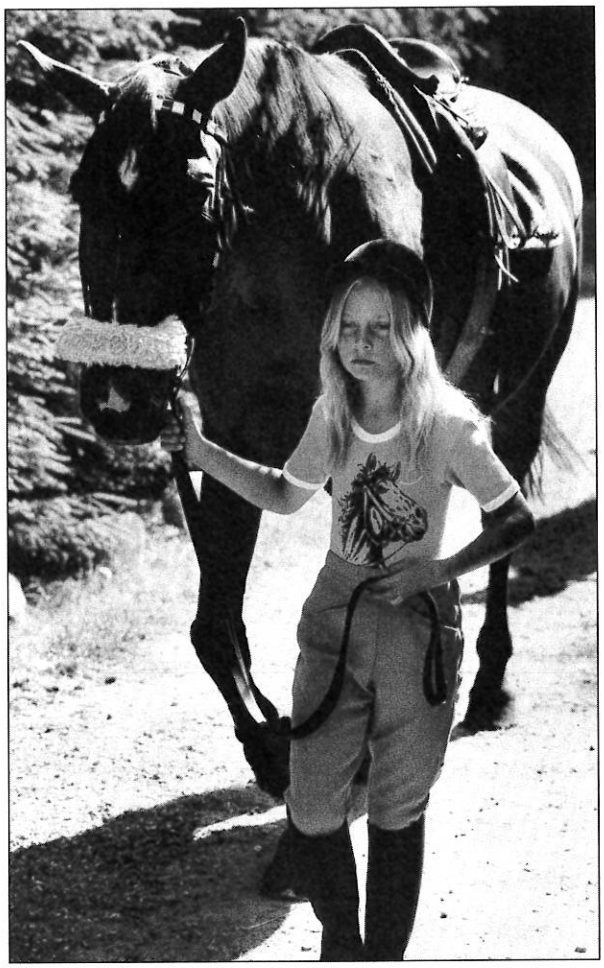

Liten flicka med stor häst. Sammanbiten inför ridlektionen.

Bland den personal, som knöts till Ridhusföreningen i anslutning till flyttningen, kan särskilt nämnas Liselott Rössel. Liselott var känd från tävlingsbanorna på sin ystra Orbione, tränad i Tyskland av förre världsmästaren Fritz Thiedemann under namnet Abione och importerad till Sverige av en Bonnier som ville ha hästar som började på Or-.

Stallchef blev Gunnar Zetterberg efter sin tid på K3. Han verkade även som instruktör och sedan som MCR:s sekreterare. Hans intresse övergick till Ridfrämjandets skånedistrikt och Skånes Ridsportförbund och ett mångårigt engagemang som sekreterare.

Bland ridlärarna kan nämnas "snygge" Börje Edman (1962-65), senare ridhuschef i Landskrona, Kjell-Arne "Kylling" Johnsson (1965-69) och Rolf Björs (1969-70).

God förtjänst

Ingvar Wehtje hade goda kontakter med dåvarande Skånska Cement, dagens Skanska, och sålde tomten vid Möllemadsvägen i Falsterbo till bolaget. Skånska Cement byggde bostäder på området och Ridhusföreningen gjorde en god förtjänst vid försäljningen.

Som ersättning köptes det nuvarande området vid Clemensagervägen och ett engelskt boxstall införskaffades. Ingvar köpte privat tävlingsmarken på andra sidan Clemensagervägen och donerade den till kommunen. Villkoret var att marken skulle användas för ridsport- och liknande ändamål. MCR och Ridhusföreningen fick nyttjanderätt till området.

Ingvar Wehtje förde en expansiv politik både i Malmö och Falsterbo. Detta har varit till nytta för föreningen men samtidigt medfört en betydande skuldbelastning. Det gick alltså inte genom fastighetsklipp att komma ifrån skulderna utan jag fick föra en återhållsam politik när det gällde investeringar och försöka amortera ner föreningens skulder. God nytta hade föreningen av den bingoverksamhet som kassören, Arne Öhlander, höll i under många år.

Försäljning till Travsällskapet

1960-talet var expansivt med mycket byggande och en lansering av tanken på Örestad. Både

Hugo Åberg och Ingvar Wehtje var med i denna byggsväng. Det fanns en tanke på att flytta Jägersro och bygga ett nytt storsjukhus på området.

Flera tränare hade privata stallar men inför en eventuell försäljning av hela Jägersroområdet ville Hugo Åberg, som ordförande i Skånska Travsällskapet, att sällskapet ensamt skulle äga all fast egendom på området. Därför löstes de privatägda stallarna in och även Ridhusföreningen fick 1968 bud om att sälja stallet till Travsällskapet. I avtalet ingick förhyrning för all framtid. Styrelsen var ganska negativ till affären men efter övertalning genomfördes försäljningen, som skulle medföra stora fördelar för Ridhusföreningen.

Hugo Åberg avled och hans efterföljare har inte haft samma positiva inställning till avtalen med MCR. Man har ansett dem ofördelaktiga för Travsällskapet och velat riva upp dem med väsentligt höjda hyror. Flera gånger har Travsällskapet försökt säga upp avtalet och helst hade man sett att MCR flyttat från Jägersro.

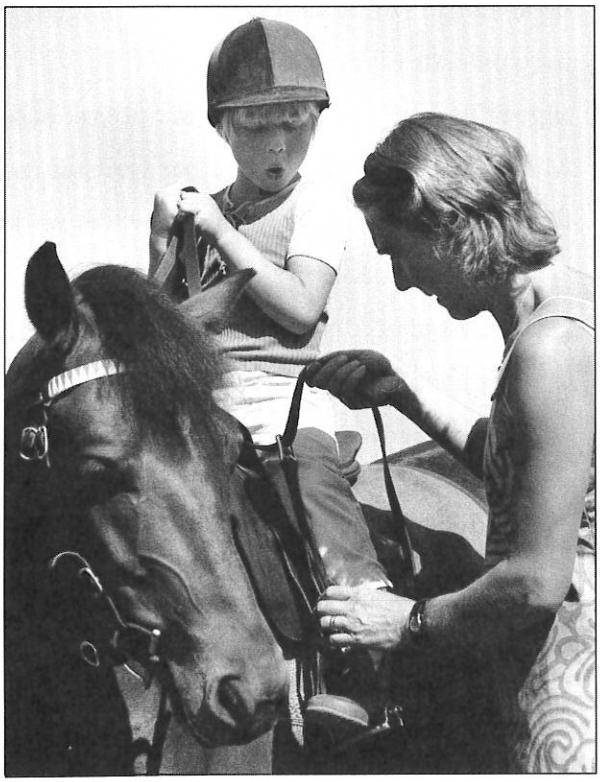

Mamma hjälper till inför ridlektionen.

I dagens priser är hyrorna måttliga och detta har inneburit att MCR varit den klart billigaste klubben för kommunen.

Krigande om rätten

Min ordförandeperiod i Ridhusföreningen har varit ett 20-årigt förhandlande och krigande om MCR:s rätt att stanna kvar på området. Detta slag är inte över. Nuvarande arrendeavtal gäller formellt till år 2008. Meningen är att Lars Mårtensson skall efterträda mig så småningom och han lär fortsätta förhandlingarna.

Ett annat evigt problem har varit paddocken utanför stallet på Jägersro. Denna har under årtionden motstått alla varianter på dräneringsförsök.

"Slaget om vången" i Falsterbo har dock slutat lyckligt. Våra kontakter med Vellinge kommun är goda och någon tvångsförflyttning till Skanör är inte aktuell. De överenskommelser som träffats säkerställer Ridhusföreningens verksamhet under överskådlig tid.

Under 1970-talet gled Ingvar Wehtje alltmer bort från Ridhusföreningen. Han gifte om sig och lämnade Malmö och Falsterbo för sitt nya hem i Eslövstrakten.

På Näset tog året-runt-bebyggelsen fart under 1970-talet och med "karolinerryttaren" Stellan Palm som primus motor öppnades en vinterverksamhet i Falsterbo.

Falsterbo Civila Ryttareförening, FCR, bildades och under årens lopp har man diskuterat olika ridhusprojekt och andra förslag för vinterverksamheten. En förutsättning för ridhus har hela tiden varit en lektionsverksamhet vintertid men Ridhusföreningen är skeptiskt inställd till att få täckt kostnaderna för en vinterridskola i Falsterbo.

Försök till vinterlektioner

Med Elisabeth Lundholm som ridlärare gjordes ett tappert försök till lektionsverksamhet under sportlovet 1977. Dessvärre var det en ovanligt kall vinter och de flesta ungdomar i Falsterbo hade valt att åka bort över sportlovet.

FCR företräds nu i Ridhusföreningen av Elisabeth Forsman, som själv var med de första åren hos MCR på Jägersro.

1972 kom Jan-Olof "Jana" Wannius till MCR som ridhuschef och ledare för Ridhusföreningens verksamhet. Med pappan som ridskolechef i Stockholm, en jur kand-examen och sin ställning som elitryttare i hoppning var han väl lämpad för, det inte alltid så lätta, jobbet på MCR. När Jana på våren 1992 fyllde 50 år kunde han se tillbaka på en 20-årig verksamhet som föreningens chefstjänsteman. Trots alla problem ledningen haft att brottas med så har ridskolan fungerat väl.

Duktiga ridlärare

Många ridlärare har passerat revy under årens lopp och det är svårt att komma ihåg dem alla. 1970 kom Hedvig von Knorring och 1971 Elisabeth Alexandersson, sedermera Lundholm. I mitten på 70-talet verkade Mats Westberg, Christa Ek/Selander och Eva Regård, som numera bär efternamnet Larsson och är ridskolechef på Örestad.

I slutet på 1970-talet kom Håkan Götsten, Ingalill Utter och Åsa Stibner. Namn på 80-talet är bla Christina Leander, Yvonne Widegren, Kristina Dart och Lena Ericsson. Kristin Kringstad kom 1981, Anneli Hambraeus 1982 och nuvarande läraren Pia Hvolby 1983. Alla har de hjälpt till att hålla Ridhusföreningens verksamhet igång och utbildat många elever.

I styrelsens arbete har vi haft stor nytta av skattmästaren Arne Öhlander och våra sekreterare. Åke Broman var med redan från början och verkade fram till 1972, varefter han som uppskattad revisor hållit ett öga på styrelsen. Under tiden 1973 till 1986 var det Beatrice Hellström, numera Ekberg, som gav styrelsen en utmärkt service.

Hästen i centrum

Blue Bird och Panter är för de flesta bara namn, liksom Asassi och Gold Light. För min avlidne vän och tidigare styrelsekollega i Ridhusföreningen, Gunnar Ohm, var Asassi den häst han ägde och tränade i hoppning och Gold Light det fullblod som gav honom överlägsna segrar i steeplechase.

För mig var Blue Bird min första favorithäst i Wallins ridskolestall. En ljus fux som bröt nacken under en träningshoppning, dock inte med mig i sadeln. Min första hoppning vann jag på Panter som junior i december 1946.

Sommarbild från Falsterbostallet. En del av sommarboxarna har under årens lopp successivt byggts om till vinterstallar.

En tredje häst är Topas, kallad "Trocketrippen" på vilken jag, trots öknamnet, lyckades avlägga dressyrprovet för dåvarande Svenska Ryttarmärket.

Naturligtvis är det så att hästen hela tiden står i centrum för Ridhusföreningens verksamhet och egentligen skulle denna artikel handlat mer om hästarna.

Man kan i alla fall konstatera att hästarna burit föreningen genom åren och tack vare dessa trygga, snälla lektionshästar har generationer malmöbor lärt sig hästvett.

LARS BEHLE

Lars Behle har under 23 år verkat som sekreterare, v. ordförande och ordförande i klubben.
Lasse har varit drivkraften bakom alla de tävlingar som MCR ordnat under åren. Tillsammans med Ingvar Wehtje kläckte Lasse idén om Falsterbospelen med derby i såväl dressyr som hoppning.
Lasse sysslar inte längre med ridsport, men han var i många år en drivande kraft, inte bara inom MCR utan för ridsporten i hela landet. Han var mycket uppskattad för sin idérikedom och sin stora kunnighet och därför föll det sig naturligt att tillfråga Lars Behle när Hans Emmark skulle ersättas som generalsekreterare i SRC/RidF. Lasse föredrog dock att stanna i Skåne, vilket MCR var tacksamma för.
Till Lasses meriter hör också att han var internationell hoppdomare. Lasse är klubbens ende hedersordförande.

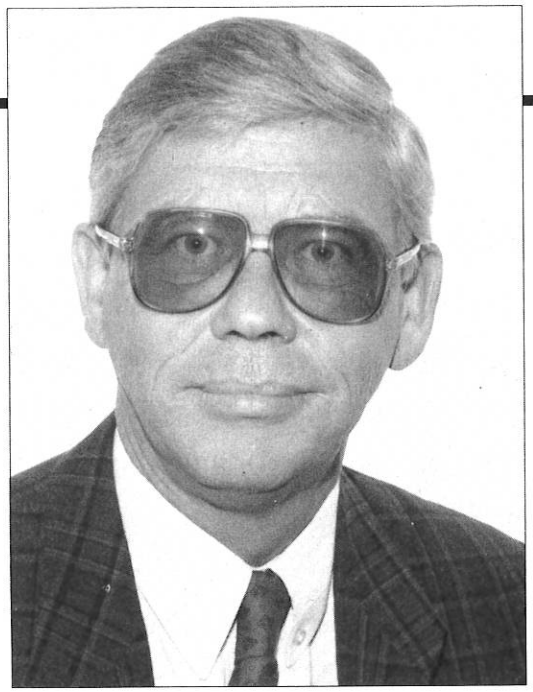

Lars Behle

MCR:s TÄVLINGS-VERKSAMHET

Att jämföra MCR:s tävlingsverksamhet på 1950-talet med den på 1990-talet är en omöjlighet. Häremellan ligger hela den explosiva utvecklingen som ridsporten genomgått. På 50-talet var basen fortfarande Husarkasernen, även om flyttningen till Jägersro skedde på nyåret 1959, och i Falsterbo var det hörntomten Clemensagervägen-Möllemadsvägen. Tävlingsverksamheten gick framåt, men var fortfarande mest lokal och regional. Tävlingsutbytena med Sportsrideklubben i Köpenhamn och NFR i Hamburg utgjorde spännande inslag. Unika inom svensk ridsport.

Vändpunkten kom i början av 60-talet och bakom låg ett antal samverkande faktorer som framförallt bar en mans signum: Ingvar Wehtje. Det var Ingvar som initierade MCR:s medlemskap i SRC, 1960 valdes han till SRC:s vice

ordförande, och det var Ingvar som tillsammans med Hugo Åberg genomförde flyttningen till Jägersro.

Rätt till stortävlingar

Som medlem i SRC blev MCR berättigat till att genomföra offentliga tävlingar, dvs motsvarigheten till dagens nationella A-tävlingar. Detta hade tidigare varit förbehållet de 15-talet klubbar som tillhörde SRC. Det var också i början på 1960-talet som Ingvar framsynt köpte in hela det markområde i Falsterbo som MCR idag disponerar.

Malmö Ridklubb hade dittills varit regionens enda SRC-medlem och den dominerande tävlingsarrangören i Malmö och Falsterbo. Medan MR tappade i tempo, dels på grund av generationsväxling och dels flyttningen från Husarkasernen, tog Ingvar tag i den nya generationen och satsade på ett ungdomligt och entusiastiskt gäng.

50-talets tävlingsengagerade MCR:are som t ex Bengt Berge, Carl-Eric Bojsen, Bo Grafström, Marianne och Sverker Melander hade dessförinnan lämnat över till bland andra Claes Lewenhaupt, Åke Broman, Carl Adam Stjernswärd och MCR-ordföranden Torsten Willmar.

Men de verkliga slitvargarna i början av 60-talet var Tarpanen-gruppen med Sven Knoch som primus motor och Gunnar Ohm, Leif Dahlgren, Ebbe Cronberg, Paul Lindow, Hans Kronvall, Lars Andersson, Leif Hedberg, Peter Georgson, Stellan Palm samt undertecknad. Flera av dessa kom senare att återfinnas under 60-, 70- och 80-talet som tunga namn i MCR:s tävlingsverksamhet.

Samhörighet gav styrka

Utan tvekan var det samhörigheten, som skapades inom detta gäng, som utgjorde styrkan i MCR:s ambitiösa satsning som tävlingsarrangör. Vintertid på Jägersro och sommartid i Falsterbo lade man ner ett enormt ideellt arbete på att tillverka hinder, bommar och stöd. Man hjälptes åt att klippa tävlingsbanan i Falsterbo med handstyrd motorgräsklippare, att sätta upp staket och montera läktare. När tävlingsdagen inföll återfanns samma personer som ansvariga funktionärer inom tävlingsledningen och/eller som hindervakter.

Självfallet hade detta aldrig kunnat fortsätta år efter år om det inte varit för att den sociala sidan samtidigt fungerat. Det var inte blod, svett och tårar men väl fester, svett och glädje. Inte minst när man med jämnåriga kvinnliga partners, ofta MCR-ryttarinnor, begav sig till rid- och ölklubben i Köpenhamn för att i Christiansborgs förnämliga ridhus utöva diverse dressyrprogram eller till Solna Ridklubb för att hoppa Lätt B. Ryttarorden Tarpanen skapades under denna tid med årsmöten i frack eller till häst eller rentav bådadera. Atmosfären var synnerligen studentikos.

Om detta var embryot till den organisation som sedan drev tävlingsverksamheten i åtskilliga år så knöts efterhand många fler namn till de tävlingsansvariga. På 60-talet fanns bl a Marianne Bohn, Sune Lindbäck, Maj och Stig Claesson, Peter Hommerberg, Bertil Köhler, Sven Fränkel, Björn Lundberg, Jerry Berneheim och sist men inte minst slitvargen Hans Jepsson.

Utbyte och kompletteringar

På 70-talet skedde ett visst utbyte och kompletteringar med Torsten Hernemyr, Birgitta Lindskog, Yngve Glans, Kerstin Derantz, Bo Larsson, Leif Rätz, Bitte Hellström, Hans-Inge Olsson, Harriet Rasmusson och Else-Marie Tingheim-Lundin med flera.

Redan 1959, vid de högtidliga invigningstävlingarna i Jägersro Ridhall, anslogs tonen till vad som komma skulle. MCR arrangerade högklassiga dressyr- och hopptävlingar inför en tusenhövdad publik. Större än vad som tidigare skådats vid en inomhustävling.

Dessa årligen återkommande tävlingar i februari-mars blev snart inomhus-höjdpunkten i svensk ridsport och drog till sig Nordens alla elitryttare. I början, innan kvalificering infördes, var intresset så stort att man red dressyr Intermediaire till klockan 02 på natten. I sanningens namn skall erkännas att vare sig ryttare eller domare fann detta speciellt tilltalande. Året efter fick dressyrryttarna kvalificera sig för att vara med.

Från 1964 döptes evenemanget till Malmö Ryttarspel och drevs till mitten av 1980-talet. Då hade utvecklingen hunnit i kapp MCR. Det fanns åtskilliga stora inomhusanläggningar som även kunde erbjuda framridning inomhus. Något som MCR fortfarande, i skrivande stund, saknar.

Falsterbo blir tävlingsplats

Skånska Fältrittklubben och sedermera Malmö Ridklubb hade sedan 1930-talet ordnat tävlingar i Falsterbo. I början låg tävlingsplatsen inte långt från Falsterbohus och järnvägsstationen men på senare år tävlade man bakom Skanörs kyrka. När MR inte längre kunde fortsätta övertog MCR arrangemanget vid sin nya, fräscha anläggning vid Clemensagervägen.

Falsterbohus fanns fortfarande kvar och betydde mycket för premiären som annonserades ut kring budskapet: stortävlingar, bad och kräftkalas. En ny era hade skapats. Först under det anspråkslösa namnet Falsterbotävlingarna, därefter Internationella Falsterboveckan och numera stortävlingarna Falsterbo Horse Show.

Även på Jägersro försökte man under en tid med utomhustävlingar. De blev tämligen misslyckade och begränsades till 60-talets första år.

I samband med flyttningen till Jägersro upprättades ett avtal mellan Skånska Travsällskapet och MCR. Där bestämde man att MCR skulle förlägga sina vår- och hösttävlingar på den s k ovalen, grönområdet innanför banorna. En viss procent av intäkterna skulle tillfalla Travsällskapet så det fanns orsaker till att tävlingarna drevs på.

Toppnamn till MCR

Året efter OS i Rom 1960 fanns det ett visst intresse i Sverige för de överlägsna utländska ryttarprestationerna. Tillsammans med Stockholms och Jönköpings FRK bjöd MCR några tyska, engelska, italienska och danska ekipage till Sverige. Och det var inte vilka ryttare som helst. Tyske guldmedaljören Fritz Thiedemann med sin fantastiske Meteor, en dåtida Milton, och den italienske silvermedaljören Piero d'Inzeo toppade den utländska deltagarlistan.

Thiedemann hade besökt MCR tidigare och gjort rent hus i Jägersros ridhall. Nu återkom han till ett mammutarrangemang på ovalen med två hoppbanor och fyra dressyrbanor där tävlingarna ägde rum parallellt.

Ingen skugga över de sportsliga prestationerna, utlänningarna dominerade naturligtvis stort men svenskarna bjöd på så gott motstånd de kunde. Arrangörsmässigt var det dock snudd på katastrof, då det mesta gled tävlingsledningen ur händerna.

Publikmässigt var det lika illa. Det kom stora skaror men eftersom de hänvisades till Jägersros stora läktare utanför ovalen drunknade de snart i det enorma utrymmet. Kontakten mellan de utspridda åskådarna och händelserna på banorna var obefintlig. Det finns många pinsamma, men efteråt roliga, historier att berätta om detta arrangemang. Undertecknad brukade använda det som ett varnande exempel vid kurser för blivande tävlingsledare.

Gav aldrig upp

Säga vad man vill om den tidens tävlingsledning, men envis var den. Redan året efter, 1962, återkom MCR med SM i hoppning, också på ovalen. Men nu hade man lärt sig två saker: dels höll man sig till en hoppbana och dels hade en läktare monterats invid banan.

Problemet den gången var bara att de styrande på Jägersro krävde att ovalen skulle rensas omgående efter sista prisutdelning. Detta hade dock tävlingsledningen glömt att meddela funktionärerna. Vem som tog bort hinder och läktare förtäljer inte historien, men rent lär det ha varit vid midnatt och några nya tävlingar på ovalen blev det aldrig.

Detta SM gick förresten till hävderna av ett helt annat skäl. Som segrare stod en totalt okänd ryttare, Per-Erik Cedermark, en bomb i Ryttarsverige.

MCR:s sista utomhustävlingar i Malmö förlades till en annan plats. Det var 1964 och ingick i MILA-utställningen vid Baltiska Hallen. Även då fick SM i hoppning bli avslutning på en hel veckas lyckade hoppningar.

Utvecklingen i Falsterbo gick stegvis. 1965 var utmaningen att med en helt ny tävlingsorganisation och på ett helt nytt tävlingsområde genomföra en stortävling i ridsportens tre grenar, dressyr, hoppning och fälttävlan. I dressyr och hoppning hade man klasser från Lätt B till Svår A. Den sociala biten fick också sitt med en ryttarbal på Falsterbohus.

Årtal att minnas

Några märkesår som illustrerar ambitionsnivån:

1966: Rekorddeltagande i en svensk ridtävling.

1967: SM i dressyr.

1968: Samarbetet börjar med Sydsvenskan genom den sk Falsterbo Festivalen. Junior-SM i dressyr och hoppning.

1969: Svenskt Hoppderby-premiär.

1970: Svenskt Dressyrderby-premiär.

1971: Första internationella deltagandet. Tysk derbyseger. TV-sändning.

1972: OS-uttagning. Elektronisk tidtagaranläggning – en sensation.

1973: Ny läktare. Internationell dressyr.

Bland landets stora arrangörer var det alltid en strid om SM-arrangemanget. I och med att MCR fick Svenskt Hopp- och Dressyrderby inregistrerat lovade vi att i fortsättningen inte söka mästerskapsarrangemangen.

Det fanns många som betygsatte Falsterbotäv-

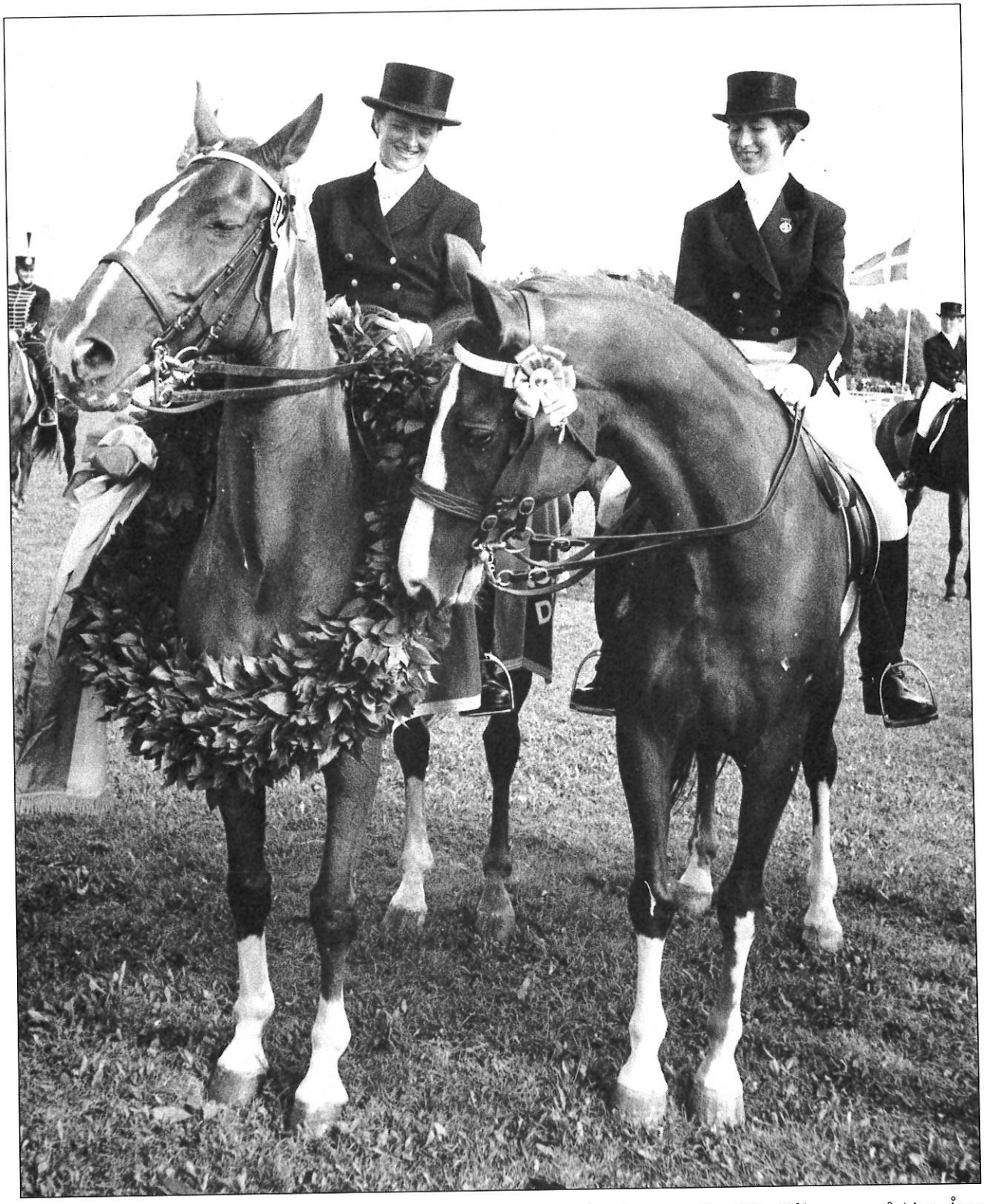

Maud von Rosen på Lucky Boy vann dressyrderbyt 1971. Här uppvaktas hon av tvåan Ulla Håkansson på Ajax. Året därpå ingick de båda i det svenska bronslaget i OS i München.

lingarna 1965-1975 som de främsta i Sverige. Utvecklingstakten blev en förebild för övriga Ryttarsverige. Ett exempel, som skapade viss debatt, var när vi introducerade hästägarnas namn i tävlingsprogrammen.

När Sydsvenskan, år 1969, satsade 5000 kronor till segraren i Hoppderbyt blev man svensk ridsports första egentliga sponsor. Många gamla hippologer skakade ängsligt på huvudet. Så stora pengar! Skulle idealiteten, hedern och äran försvinna bakom pengar? Hur skulle detta sluta?

Ansträngningarna på den tiden att tigga pengar, sälja klasser och få ortens näringsidkare att på olika sätt stödja arrangemangen, var sannerligen patetiska i jämförelse med de miljonsatsningar som görs idag. Men någonstans skall det börja och MCR hörde till nydanarna.

Internationell uppmärksamhet

Att Falsterbo uppmärksammats utanför gränserna fick MCR många bevis för. Tyskarna, vana vid strikt ordning vid sina stora arrangemang, njöt av att komma till Falsterbo där atmosfären var mera avspänd.

Det goda ryktet spred sig och i slutet av 70-talet erbjöd FEI (Internationella Ridsportfederationen) MCR att ordna Europamästerskapet i dressyr för juniorer. Avböjandet motiverades med svårigheten att ordna tillfredställande inkvarteringsmöjligheter. Falsterbohus fanns inte längre och bilfirmorna hade ännu inte börjat sponsra med fordon för transporter mellan hotellen i Malmö och Falsterbo.

När Scandinavium, med P.G. Gyllenhammar i spetsen, 1977 drev igenom sin stora och bestående satsning på Världscupen fick Falsterbo finna sig i att ta ett steg ner.

Lyftet kom några år in på 80-talet när SRC fick en ny ledning som framsynt skapade nya möjligheter för medlemsklubbarna samtidigt som kommunen fick ett nytt kommunalråd i den dynamiske Göran Holm. Att Göran numera är organisationskommitténs ordförande visar på kommunens berättigade engagemang i Näsets största turistsatsning. En strålande utveckling i förhållande till de trevande, men entusiastiska första stegen 1965.

Massor med tävlingar

Parallellt med Falsterbo, som ju egentligen bara är MCR:s sommarvistelse under två och en halv månad om året, drevs alltså även Malmö Ryttarspel, under många år landets största inomhustävling.

Stortävlingar i Falsterbo, stortävlingar i Malmö och dessutom serietävlingar, regionaltävlingar, allsvenskan, interna tävlingar, februaritävlingar, marstävlingar, oktobertävlingar och novembertävlingar. Ja, nog gjorde MCR skäl för beteckningen "Ryttarsveriges mest tävlingsintensiva klubb".

Detta hade naturligtvis inte varit möjligt om inte alla dessa "tokiga" ideellt arbetande medlemmar ställt upp. Det är omöjligt att nämna dem alla, men vissa namn återkom under en lång följd av år.

När Henric Palm tillträdde som ordförande 1965 delegerade han tävlingsverksamheten till en ny

kommitté, som undertecknad fick förmånen att leda till och med 1982.

Många medhjälpare

Det blev genom åren många personer som passerade revy inom kommittén och som samtidigt utgjorde en stomme av pålitliga funktionärer på olika nivåer.

Dressyransvariga var Stig Claesson, Peter Georgson, Björn Lundberg, Birgitta Lindskog och senare även Maud von Rosen, Elisabeth Forsman och Torsten Hernemyr.

Assisterande var bla Bo Larsson, Kenneth Engström, Lars Fredriksson samt Ing-Britt och Håkan Jurén. På hoppsidan ledde Hans Kronvall arbetet under många år och byggde banorna. Slitvargarna Kronvall och Peter Hommerberg var ett samspelt par som kompletterade varandra.

När Göran Casparsson tog över som banbyggare i Falsterbo fortsatte Peter som biträdande. Efterhand fick han hjälp av Bo Larsson, Gunnar Jönsson och Anders Andrén. Den senare axlade så småningom huvudansvaret. Flera som medverkat, i det ofta otacksamma slitet med hinder, var Cronje Nord, Sten Darell och Leif Carlsson. När Falsterbo 1985 fick så hög status att man tilläts arrangera Nationshoppning kom den tyske banbyggaren Olaf Pedersen in i bilden. Samme banbyggare ansvarade också för OS-banan i Söul och VM-banan i Stockholm.

Sekretariatet sköttes under de första åren av Sonja Andersson och Maj Claesson. Sedan av Nils och Anne Lindow, Birgitta Cronberg, Per Axelsson, Agneta Knoch, Christina Clase, Margareta Johansson, Kerstin Derantz, Siw Larsson, Ewa Samuelsson, Christina von Mentzer, Bitte Hellström, Gunilla Mattsson och Elsie Thorén, m fl., m fl.

MCR:s stora dressyrnamn på 50-talet, Marianne Bohn, åtog sig 1965 att sköta pristiggeri och prisutdelning. En uppgift som hon svarade för med den äran fram till och med 1982.

Gedigna insatser

Samma period ställde Leif Hedberg upp som teknisk chef. Han såg till att det fanns ström 1965, men fick öka kapaciteten väsentligt i takt med att arrangemangen växte. Sten Darell och Göran Svensson hjälpte till innan Bertil Karlsson tog över. En annan gedigen insats gjordes och görs fortfarande av Hans Jepsson som åtog sig att svara för parkeringen 1965 och har fortsatt alltsedan dess.

Domare och domaransvarig var från början Sven Knoch och han fortsätter fortfarande som ordförande i Ground Jury. De första åren fungerade han också som speaker.

Numera är det FEI som utser domare, men de första Falsterboåren hade Sven Knoch hjälp av Torsten Willmar, Walter Krahlmark och Gunnar Ohm. Överdomare, innan internationaliseringen började, var under alla år Ingvar Wehtje och Henric Palm.

På den tiden kunde det mycket väl hända att en ordförande/överdomare iklädd blåställ tog ansvaret för att att det var rent på området. Ingvars roll som pådrivare, kontaktskapare och generös värd för diverse fester kan aldrig nog prisas.

Allt fler journalister

För pressen svarade Jerry Berneheim, Torsten Hernemyr, Else-Marie Lundin, Hans-Inge Olsson och Eva Samuelsson innan Lennart Stahl tog över. Utvecklingen även på detta område gick fort, från de första årens en eller två journalister till senare års presskonferenser med ett koppel av ackrediterade hästsportsredaktörer.

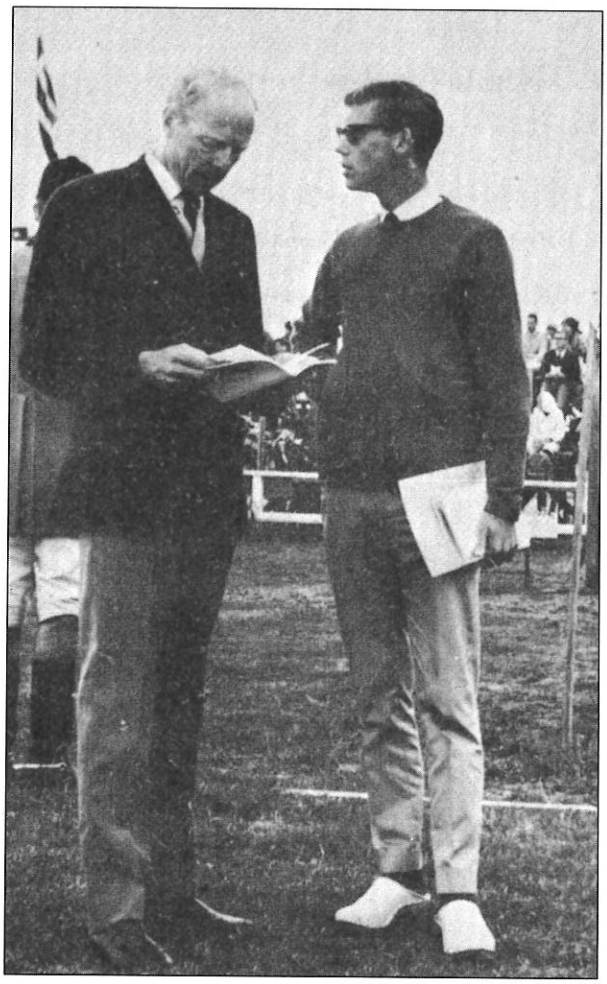

Henric W Palm och Lars Behle organiserar och planerar vid Falsterbotävlingarna 1965 – premiäråret.

Sedan Torsten Hernemyr kom med i bilden 1968 har han haft många funktioner, från presskommissarie till biträdande överledare, då han stöttade undertecknad i många år.

När det internationella reglementet påfordrade en Organizing Committe, som hade totalansvaret, och en President, som ledde denna så blev Torsten överledare eller som termen nu heter Show Director.

I organisationskommittén till och med 1982 fanns undertecknad som president samt Sven Knoch, Jana Wannius, Bitte Hellström, Torsten Hernemyr och Philip Selander. Philip tog över 1983 som president med Jana Wannius som Show Director. En funktion som Jana fortfarande innehar.

Segraren blev ledare

Så kom det sig att Hoppderbyts förste segrare blev överledare, en roll som passar Jana utmärkt med tanke på hans intresse och kontaktnät inom ryttarleden.

1985 var Stellan Palm president i organisationskommittén och 1986 utsågs storsponsorn Bo Håkansson med Vellinge kommuns starke man Göran Holm som vice. 1991 tog Göran steget upp och det kommunala stödet stärker både tävlingarna och Näset som turistattraktion.

STELLAN PALM

Under många år var Stellan Palm en av de drivande krafterna bakom MCR:s populära ungdomsutbyte med Tyskland.
Under slutet av 50-talet och i början av 60-talet ingick Stellan i redaktionen för klubbtidningen Till Häst. Han var även mycket aktiv inom Tarpanen och blev dess ordförande 1963. Under ett antal år var Stellan även master för de Hubertus-jakter som klubben arrangerade i Falsterbo. Han har varit medlem i MCR sedan ungdomsåren.

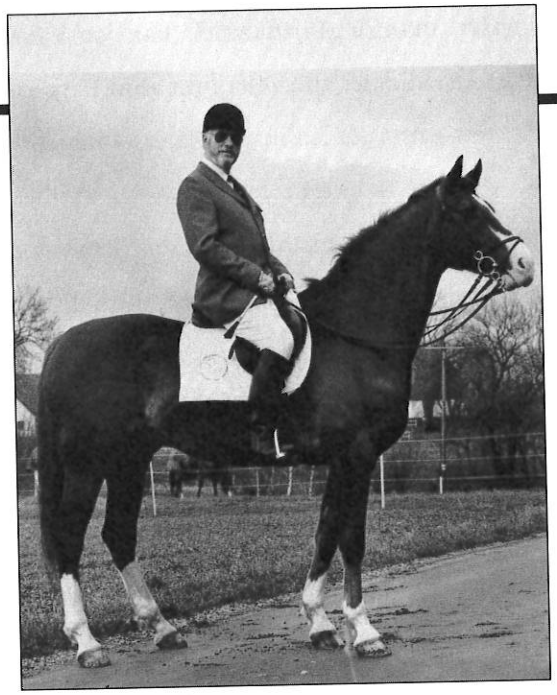

Stellan Palm på Varno.

HÄST- OCH RYTTAR-MINNEN FRÅN 1948 OCH FRAMÅT

Det började 1948 på ett sommarlov. Jag bodde med mina föräldrar i en trerumslägenhet på Kilian Zollsgatan. En av mina klasskamrater hette Mats Jonell och hans far var chef för Läderfabriken. De bodde i en villa på Bellevue. Under vårterminen hade jag förstått att Mats fått börja rida. Jag hade med avund sett honom klädd i de fältgrå ridbyxorna med stora påsar och svarta ridstövlar som var så stora i skaften att man kunde sticka ner tre fingrar mellan vaden och stöveln. För att inte tala om de blänkande sporrarna.

Sommaren var mycket het och som tioåring tillbringade jag en hel del tid hos min kompis Mats. På sensommaren återupptog Mats ridningen och jag fick följa med till Husarkasernens gamla ridhus.

Jag minns ännu hur skönt det var att få komma in i det kallfuktiga ridhuset ifrån den heta

sommaren utanför. Fortfarande kan jag känna lukten, den alldeles speciella lukt som bara kan finnas i ett gammalt ridhus. Doften av hästspillning, sågspån och den fräna lukten av häst. Varför luktade hästarna mycket mer förr i tiden? Efter ett besök i stallet hängde min mor alltid ut alla kläder på balkongen, "för att bli av med stanken", som hon sade.

Bara sparvarna hördes

Det skulle vara tyst i ett ridhus på den tiden och tystnaden bröts bara av fanjunkare Perssons hesa kommando och sparvarnas kvitter. Mats var duktig. Han fick rida utan inspänningstyglar. På den tiden började alltid ridlektionerna med inspänd häst och den första tiden fanns alltid en ryttare med ledtygel som red bredvid.

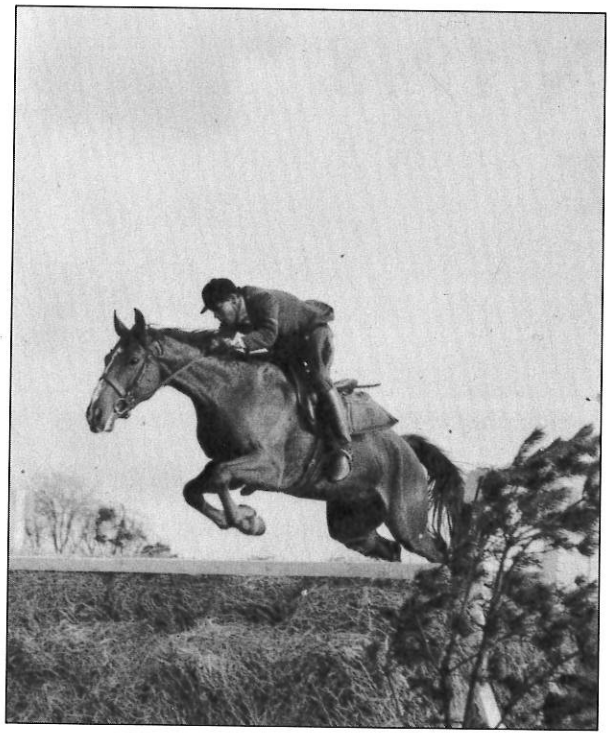

Lars Behle blev MCR:s framgångsrikaste tävlingsryttare 1953. Senare kom han bl a att sitta som klubbens ordförande i 8 år. Totalt 23 år i styrelsen i olika funktioner.

Någon vecka före sommarlovets slut fick jag också pengar av mina föräldrar för att ta mina första lektioner. Det kostade 4:50 för en halvtimme och 8 kronor för en hel.

Min första häst blev Buster, en härlig fux, ägd av familjen Sveger men under sommaren utlånad som lektionshäst. Naturligtvis var jag tvungen att börja med inspänningstyglar.

Några naturliga förutsättningar som ryttare har jag nog aldrig haft. Det tog säkert minst tio lektioner innan jag lärde mig rida lätt hyfsat. Under höst- och vårterminen fick jag rida en gång i veckan. Dessutom fick jag gå och titta på ridningen ytterligare en dag i veckan. Då valde jag helst onsdagen då det var musikridning. Alla ryttare var elegant uppklädda i svarta ridrockar, hög hatt eller ridhjälm och naturligtvis vita ridbyxor.

Musiken var i förväg noggrant utvald av ryttmästare Axel Ståhle, som själv alltid ledde musikridningarna. I det förhållandevis lilla ridhuset, som delades mellan MCR och MR, kunde en musikridningskadrilj samla bortåt 30 ryttare. Man satt och drömde på läktaren att man någon gång skulle bli så duktig att man kunde vara med i en musikridning. Men först måste man förstås ha råd att skaffa alla de fina ridkläderna.

Motsättningar i ridhuset

Mellan MCR:s ridhushalva och MR:s fanns ett plank som var så högt att man precis kunde se över det när man satt till häst.

Motsättningarna mellan de båda ridskolorna var vardagsmat. På MCR-halvan skrattade, skojade

Lars Fredriksson, master för Hubertusjakten i Falsterbo 1984. Halali – d.v.s. räven är skjuten – på tävlingsbanan inför upploppet. Foto: Elisabeth Forsman

och stimmade man. Men på MR-halvan var det strikt, välklätt och högtidligt.

Många hårda ord byttes över planket. Framförallt om oväsendet på MCR-sidan gjorde lektionshästarna på MR-halvan så tokiga att flertalet ryttare damp av, vilket inte hörde till ovanligheterna. Hästarna måste ha varit betydligt mer laddade på den tiden än vad de är idag.

Från början var det kompisen Mats som gjorde att jag hamnade på MR-sidan. Men när Mats ridintresse avtog lockade det stora antalet jämnåriga ungdomar i MCR till byte av medlemskap.

MCR-andan

1950 blev jag medlem i MCR och här fanns en härlig atmosfär med många människor som brydde sig om oss ungdomar. Verksamheten i ungdomsavdelningen Remonterna och senare också i Tarpanen var omfattande.

Ridning, kurser, lotteriförsäljning och ett härligt kamratskap gick klart ut över skolarbetet. Ingvar Wehtje, som vid denna tid var MCR:s ordförande engagerade sig helhjärtat i oss ungdomar. Vi var många och jag skulle kunna räkna upp cirka 150 namn på jämnåriga kompisar under tiden 1950-58.

Två gäng utkristalliserade sig. Det så kallade "prasselgänget", som ansåg sig lite finare, och så vi andra som var betydligt fler.

Varje lördageftermiddag efter skolan träffades vi på Gustav Adolfs torg. De flesta var klädda i sina skolmössor, med märke för vilken skola man tillhörde, och med snoddar som visade vilken klass man gick i. En del av oss hade fortfarande

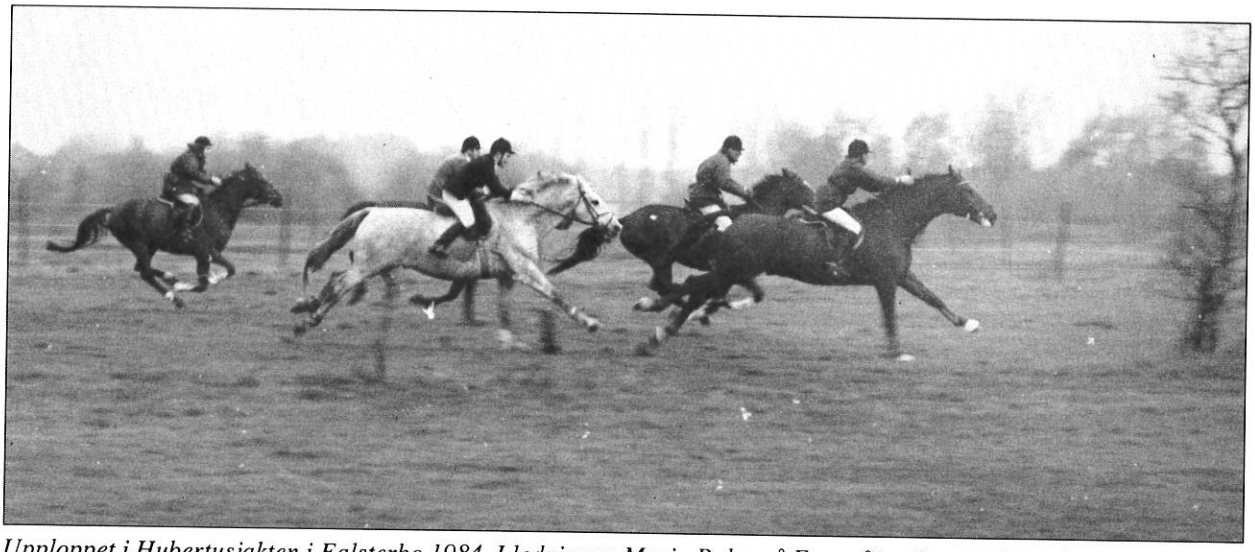

Uppploppet i Hubertusjakten i Falsterbo 1984. I ledningen Maria Palm på Essex före Gunnar Davidsson. Den senare blev segrare. Foto: Elisabeth Forsman

"äppelknyckarbyxor" även om långbyxorna började slå igenom i 14-15-årsåldern.

Här stod vi i hundratal och pratade ett par timmar innan man bestämde till vem man skulle gå hem. Under alla dessa år, från 14 till 18 års ålder, var vi praktiskt taget varje lördagkväll hemma i någons hem på FF eller "skutt", som det hette på den tiden.

Föräldrarna ställde upp på det hela och man kunde utan vidare klämma in 30-40 personer i någons lägenhet eller villa. Radiogrammofonen matade fram stenkakorna med den tidens dansmusik som oftast var vals och foxtrot. Familjerna Wennerth och Ahlberg med döttrarna Britt-Marie och Louise respektive Monica och Yvonne visade utomordentlig gästfrihet och många glada ungdomsfester arrangerades på S. Promenaden och Fridhemsvägen. Alla fyra flickorna var under många år framgångsrika ryttare. Louise som numera bär efternamnet Grandinsson är fortfarande uppsutten och även aktiv som dressyrdomare.

Tysklandsutbytet börjar

Så småningom kom gängbildningarna att smälta samman men en rejäl polarisering skedde 1952 när ett MCR-lag med ryttare för första gången skulle åka ner till Norddeutscher und Flottbeker Reiterverein för ungdomsutbyte.

Från början var tolv ryttare uttagna av Ingvar Wehtje ur det sk "prasselgänget". Men någonting gick snett. Jag har aldrig riktigt förstått vad det var som gjorde att Ingvar bestämde sig för att inte en enda ur "prasselgänget" fick åka.

Ingvar rekryterade snabbt tolv nya ryttare för resan till Hamburg. Detta blev min lycka. Att jag fick följa med som reserv i laget 1952 berodde troligtvis inte på min skicklighet som ryttare. Anledningen var snarare att Ingvar fått upp ögonen för mig eftersom jag sålt en förfärlig massa lotter till ett billotteri som MCR arrangerat.

Året före hade de tyska ungdomarna varit hos oss och tävlat på det s.k. Ridtorget på Husarkasernen. Överstelöjtnant Bengt Berge, Marianne Bohn och Ingvar Wehtje är de personer som jag

upplevde som initiativtagare till tysklandsutbytet. Vad detta har betytt för MCR, ryttarungdomarna och svensk ridsport är det inte många som kan förstå utan att ha varit direkt inblandade. Men innan jag berättar mer om utbytesverksamheten måste jag nämna ett par ord om min egen situation i samband med det första utbytet 1952, då vi skulle åka ner med egna hästar, dvs i mitt fall en lånad.

Föräldramotstånd övervanns

Min far var inte särskilt road av att jag börjat rida och därför frågade jag mycket försynt vid frukostbordet om jag fick följa med till Hamburg och tävla. Det hela var ju förvisso förknippat med förhållandevis höga kostnader och i ett dåtida journalisthem var det inte så vanligt att man lät sitt barn resa utomlands. Och framförallt inte även bekosta färden för en häst.

Det underlättade knappast att min far aldrig tyckt om att jag höll på med ridsport. Det här med svarta stövlar och ridbyxor påminde min far för mycket om Hitlerjugend och på min fråga vid frukostbordet hörde jag ett mummel om "svarta stövlar och brun skjorta".

Inte förrän Ingvar Wehtje tog en direktkontakt med min far och förklarade vad det hela gick ut på blev det möjligt för mig att åka med.

Det fanns två personer som under min uppväxttid hjälpte mig att fortsätta med ridningen. Tack vare Ingvar Wehtje och Ebbe Cronberg hade jag hästar att rida på och tävla med ända fram till min militär-

Uteritt i Falsterbo med tyska juniorlaget från NFR och dess ledare. Här sedvanlig halt för intagande av öl utanför Gästis.

Juniorlaget från 1973 i ridhuset hos NFR i Hamburg. Elisabeth Lundholm var instruktör.

tjänstgöring. De kom att bli mina sponsorer, även om uttrycket inte var känt då.

Nyckelfigurer med inflytande

Ingvar Wehtje och Ebbe Cronberg har också haft stort inflytande på mitt eget engagemang inom ridsporten. Ett intresse som är lika stort idag som för 45 år sedan.

När jag avslutade mina studier vid 24 års ålder köpte jag min första, egna häst av Axel Svensson för 6000 kronor. Dessförinnan hade jag bland annat fått rida Ingvars "Panda" och Ebbes "Genneford".

Resan 1952 till Hamburg blev min första utlandsresa. Jag blev inkvarterad hos dåvarande ordföranden för Flottbeker Reiterverein, Herman Giele, och jag fick bo på hans hotell i Flughafen. Min kompis, Peter Georgsson, som på den tiden var en betydligt bättre ryttare och som dessutom hade egen häst, var den som jag utsetts som reserv för.

Jag fick göra ett par ritter på Ingvars "Panda" och på en lånad tysk häst som hette "Grenandjär". Fortfarande har jag den blå rosetten ovanför mitt skrivbord efter ritten på "Grenandjär".

Av alla de kamrater som var med vid tävlingsutbytet vill jag nämna Sonja Andersson, som fortfarande är aktiv ryttare, och Liselott Rössel, som har vigt sitt liv åt MCR, som dess ständiga sekreterare och allt-i-allo.

Intensivt utbyte

Efter 1952 följde en intensiv utbytesperiod där vi turades om att besöka varandra två gånger om året. Vi hade egna hästar med som transporterades antingen med hästbuss eller tåg. Något år blev det omöjligt att ta med hästarna beroende på hästhostan.

Jag har tidigare nämnt att de båda MCR-gängen började smälta ihop när vi kom upp i 17-18-årsåldern. Vi tog bl a gemensamt ansvar för tidningen "TILL HÄST". Mycket engagerade var Jan Ahlberg och Jan Bressen, båda också mycket aktiva

inom Remonterna, för att nu inte glömma bort Cecilia Hammarskiöld, Eva Bachmann och Leif Hedberg.

Ur det andra gänget måste vi nämna de två kraftkarlarna Hasse Kronvall och Lars Andersson, som under en lång följd av år gjorde grovjobbet på MCR:s tävlingar. Senare blev Hasse Kronvall en väletablerad banbyggare.

Ytterligare ett par kamrater måste jag nämna ur de båda gängen. Lars Behle bodde under dessa år i Trelleborg, men var redan som 15-16-åring en duktig ryttare som fick rida Helge Nilssons hästar.

Jag kan se honom framför mig i ridhuset på Husarkasernen och vad jag minns bäst är hans eleganta, ljusgula handskar. Lasse har sedan kommit att bli en viktig person inom MCR. Idag är han föreningens hedersordförande och mannen bakom de stora Falsterbo-tävlingarna.

Ensam bakom Falsterbotävlingarna

Under sextiotalets början och långt in på sjuttiotalet var Lasse mer eller mindre ensam tävlingsorganisatör. Och under årens lopp utvecklades Falsterbo-tävlingarna till internationella Falsterbo Horse Show.

Somrarna tillbringade Lasse med att, dygnet runt, sköta telefonsamtal och skriva underlag till tävlingsprogrammet. Här fanns ekonomi-, program- och sekretariatsfunktion samlat hos en och samma person fram till dagen före tävlingarna. För att inte tala om allt efterarbete.

Idag har dock den gigantiska Falsterbo Horse Show fått en större organisation som bärs upp av MCR:s ridhuschef Jan-Olof Wannius och kommunalrådet Göran Holm.

När jag senare i mitt liv tjänstgjorde som marknadschef inom SDS-koncernen riskerade jag sånär min anställning genom att gå in som

Juniorlaget från nypremiären i ungdomsutbytet mellan MCR och Norddeutscher und Flottbeker Reiterverein 1981. Från vänster: Erik Holmström, Martin Jönsson, Ulrika Kristoffersson, Eva Cederholm, Kacki Ramovic, Helen Volkert, Karin Palmqvist, Karin Bossner, Bobbo Juren, Anna Svensson och Richard Palm.

sponsor för Hoppderbyt i Falsterbo med medel långt utöver vad som fanns i min budget. Hade det inte varit för att Olof Wahlgren, min dåvarande chef, så småningom fick upp ögonen för ridsportens betydelse i Sverige, hade det kunnat gå riktigt galet.

Åren 1952-1960 arrangerades tävlingsutbytena med Flottbeker Reiterverein mycket regelbundet. När jag återkom till Malmö blev jag pånytt engagerad i utbytena. Nyförlovad och som nybliven ledare för gruppen åkte jag till Hamburg med min blivande hustru Lena. Vår instruktör hette Börje Edman och tävlingsutbytet hade antagit en betydligt mer informell karaktär.

UD bjöd på fest

Vi tog inte längre med egna hästar utan lånade varandras. Utbytena hade nu hållit på så länge att vi fick uppmärksamhet både i massmedia och på UD-nivå. Således följde respektive lands generalkonsul tävlingarna och stod vid vissa tillfällen också som värd för galamottagningar, vilket gav utbytena en alldeles speciell glans.

MCR:s unga ryttare var mycket duktiga och många av dem har senare blivit framgångsrika tävlingsryttare. Anders Norrman, Roland Karlsson och Lars Fredriksson är några namn som kan nämnas. Den senare fick uppdraget som master när Hubertusjakterna återupplivades i Falsterbo. Vi MCR-are som fortfarande är aktiva inom ridsporten och har hunnit nå 50-årsstrecket har fått vår fostran och våra rötter i MCR. Utbytestävlingarna med Norddeutscher und Flottbeker Reiterverein har också i högsta grad påverkat oss. Sportsligt sett var tyskarna oss klart överlägsna i hoppning under de första utbytesåren. I dressyr och stilbedömning har vi hävdat oss förhållandevis bra, även om de tyska bedömningsgrunderna skilt sig en del från de svenska. Under senare år har de svenska ungdomarna blivit klart bättre än sina tyska vänner i hoppning, naturligtvis med vissa enstaka undantag. Väger jag samman dessa år så upplever jag att det i princip står 1-1, och det är ju så det skall vara i ett ungdomsutbyte.

Dödsolyckan i terränghoppning

Det finns en plump i protokollet. Den fasansfulla olyckshändelsen nere på LV 4:s skjutfält när Flottbeker-junioren Andrea Stiegelbauer dödsstörtar med sin häst under terränghoppningen. Efter denna händelse fick tävlingarna en mer kamratlig och social karaktär och terränghoppningsmomentet togs bort.

Jag har senare, vid ett flertal tillfällen, träffat Andrea Stiegelbauers föräldrar. Ända tills för några år sedan besökte de regelbundet utbytestävlingarna så fort vi svenskar var i Hamburg. De återkom också till Falsterbo under utbytestävlingarna under många år efter olyckshändelsen.

I slutet av sextiotalet och i början av sjuttiotalet skedde ett uppehåll i tävlingsutbytena. Själv flyttade jag från Malmö för att bo permanent i Falsterbo 1972. Tillsammans med familjerna von Rosen, Palm och Forsman, etablerade vi oss som nybyggare och pionjärer i MCR:s sommar-

anläggning. Under de första åren fanns varken vatten eller elektriskt ljus. Så småningom bildades FCR, Falsterbo Civila Ryttareförening, och härifrån togs initiativet att vi på nytt skulle börja med ungdomsutbytena.

Vi började med att bjuda in 12 finska ungdomar 1975 och året efter reste vi till Helsingfors med undertecknad som lagledare och Leif "Torparen" Carlsson som instruktör.

Leif Carlsson är ett tungt namn inom MCR även idag. Han började sin bana 1954 på Malmö Ridklubb och numera är han Anders Andréns handgångne man på banorna under Falsterbo Horse Show.

Utbytena återupptogs

1978 hade vi fått igång en omfattande ungdomsverksamhet nere på MCR:s underavdelning FCR i Falsterbo. 1981 tog FCR på nytt kontakt med Flottbeker Reiterverein och ungdomsutbytena återupptogs.

Den gången bestod laget av Richard Palm, Caroline Ingmar, Helen Volkert, Eva Cederholm, Karin Palmqvist, Kacki Ramovic, Lotta Dahlkvist, Eva Palmqvist, Cecilia Christoffersson, Erik Holmström och Martin Jönsson. Detta blev en härlig nypremiär och de sportsliga framgångarna blev omfattande.

Vår ständiga välgörare, Chri Sjöström, som under många år hjälpt oss med hederspriser från Harald Nilssons Hovjuvelerare, medverkade denna gång till att lagets två duktigaste deltagare fick två enorma silverstånkor med sina namn ingraverade efter hemkomsten till Sverige. Dessa

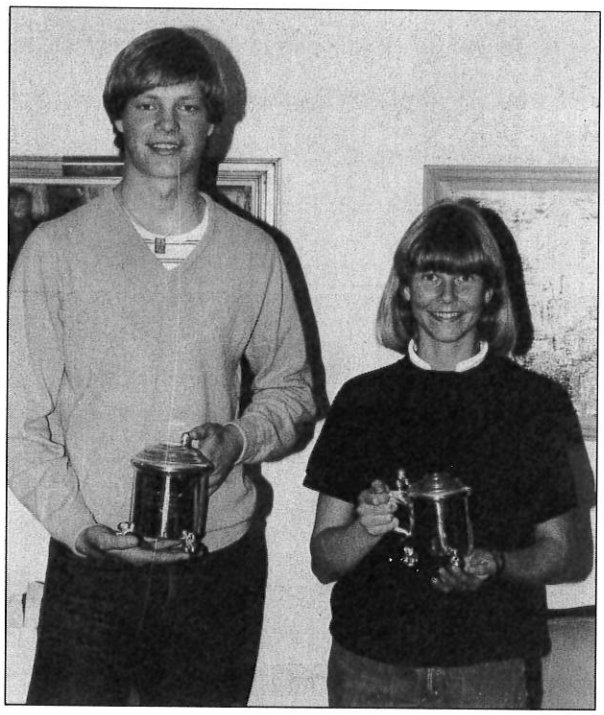

Framgångsrikaste svenska juniorer vid nypremiären för tysklandsutbytet 1981 blev Erik Holmström och Karin Palmqvist. Här med de av Chri Sjöström skänkta pokalerna. Foto: Elisabeth Forsman

silverstånkor tilldelades Karin Palmqvist och Erik Holmström.

I Hamburg har det alltid varit så att stilbedömningsprogrammen och dressyrprogrammen har lästs upp för ryttarna på tyska respektive svenska. Ett oförglömligt minne är när 11-årige Richard rider dressyr på en mycket het ponnyhäst. Tempot i dressyrprogrammet blev högre och högre för att så småningom övergå till fullt sken. Mitt sista kommandoord blev "sätt hästen i väggen", vilket Richard lydigt gjorde. Därmed var den dressyruppvisningen avslutad.

Senare har Elisabeth och Richard Forsman kommit att betyda allt för tävlingsutbytets fortsättning fram till 1991. Men trots deras ihärdiga ansträngningar förefaller det omöjligt att väcka det tyska intresset till livs.

Norbert Vierdt var en eldsjäl på den tyska sidan men har dragit sig tillbaka för flera år sedan. Hans mantel övertogs av Margareta Nagile, som emellertid inte fick någon respons för att arrangera den här typen av aktiviteter på Flottbeker Reiterverein, som numera är helt och hållet ett privatstall.

En påverkan för livet

Själv får jag varje påskhelg en besynnerlig känsla i kroppen. Då startade de första tysklandsutbytena, den s k Osterturnierungen.

Man hade tränat ihärdigt hela vintern för att komma med i laget och vi såg fram mot att möta våra tyska vänner. Det doftade vår och vi visste att vi skulle få mycket roligt i Hamburg.

För mig och min familj har MCR och hästsporten kommit att bli en plattform för det mesta som hänt oss. Det har givit oss en kontaktyta och ett umgänge tvärs över alla generationsgränser.

Man kan också säga att tysklandsutbytet hade en direkt inriktning på mitt eget framtida yrkesval. Det var genom juniortävlandet i Hamburg som jag kom i kontakt med Springer Verlag och fick arbete där.

Från Springer kom jag sedan, via studier i Sverige, att arbeta inom svenska massmediaföretag under nästan 20 år. Den längsta tiden inom SDS-koncernen som sedan 1968 är en betydelsefull medarrangör till Falsterbo Horse Show.

LARS BEHLE

MCR – KLUBBEN FÖR TÄVLINGSRYTTARE

Perioden från 1950-talets mitt till början av 1980-talet var mycket framgångsrik för MCR:s tävlingsryttare. Sannolikt den främsta någonsin. Inte därför att ekipagen skulle bli sämre i framtiden, men för att antalet klubbar ökat väsentligt och därmed spridit de duktiga tävlingsryttarna på flera klubbar.

Under många år krävdes det att tävlingsryttare på högre nivå skulle ha licens i en SRC-ansluten klubb. Och det ställdes krav på dessa klubbar. Idag blir i princip alla klubbar beviljade medlemskap i SRC.

En brasklapp: Det är en omöjlighet att rättvist försöka spegla prestationerna från slutet av 50-talet till början av 80-talet. Det är också lätt att under en så lång period glömma någon på bekostnad av någon annan. Kanske man framhäver de starkaste profilerna för att glömma de mera tystlåtna. Det är också lätt att tycka att ett resultat på 80-talet är bättre än 50-talets. . .

Ännu en reservation: Många av de duktiga juniorerna har lämnats utanför detta kapitel eftersom de istället har en framträdande roll i Stellan Palms kapitel.

1950-talet

1955 slutade den förra jubileumsboken. Åren 1956 till 1960 täcker den sista tiden på Husarkasernen och de första på Jägersro. Ridlärare, tränare och pådrivare var Helge Nilsson, Paul Lindow, Claes Lewenhaupt och delvis Bengt Berge samt Sune Lindbäck som kom till MCR 1960.

Med några få undantag dvaldes MCR-ryttarna i de lägre "serierna" och vi hade få nationella stjärnor. I dressyr var Bengt Berge det stora namnet med internationella meriter. Framgångar hade också Marianne Bohn, Tatjana, som

tävlade i svår klass, Barbro Palm, Taifun och Stig Nyman, Loke.

På hoppsidan var det namn som Helge Nilsson, Alpen Klee, Olle Jangård, Ingvar Wehtje och Erik Pfannenstill som härjade friskast i prislistorna.

Junioren Liselott Rössel och hennes framfart på heta Orbione gav ofta eko och det var ingen tillfällighet att "Jubileumspriset 1950" till framgångsrikaste medlem gick till Liselott för alltid 1960, efter inteckningar 1958, 1959 och 1960.

Flytten till Jägersro innebar definitivt att MCR tog ett stort steg uppåt och framåt. Arrangerandet av större tävlingar med hårdare konkurrens stimulerade till mer träning.

1960-talet

Från och med 1961 delades priset till framgångsrikaste medlem ut i två upplagor: Dels till den bäste på privathäst och dels till den bäste lektionsryttaren. Vinnare under 60-talet var:

	Privathäst.	Lektionsryttare
1961.	Helen Jangård	Ulla Nordén
1962.	Stig Nyman	Elisabeth Melin
1963.	Elisabeth Wehtje	Marianne Leffler
1964.	Dag Nätterqvist	Ulla-Britt Månsson
1965.	Knut-Åke Nordenbeldt	Ulla-Britt Månsson
1966.	Dag Nätterqvist	Ulla-Britt Månsson
1967.	Dag Nätterqvist (hopp)	Karin Lindström
	Stig Claesson (dressyr)	
1968.	Sune Lindbäck	Chris Borggren
1969.	Maud von Rosen (dressyr)	Chris Borggren och
	Christina Leander (juniordressyr)	Gun Nilsson

När Helen Jangård erövrade priset 1961 var hon bara 13 år. Hon kom sedan att härja i prislistorna under många år med hästarna Allegro, Cerdi, Jerneurte, Blisnez m fl.

Helen var en strålande begåvning som bl a segrade i dressyr, trots att hon var till 99 procent hoppryttare. Hon höll sig på topp länge och 1970 vann hon "Kronprinsen", den eftertraktade trofén vid Malmö Ryttarspel.

1960 delade man ut ett specialpris till en lovande junior. Det gick till Louise Wennerth som tackade genom att 1961 bli juniormästare i DM både i dressyr och hoppning. Storasyster Britt-Marie på Apollon höll sig långt framme i dressyrens prislistor och tillsammans var de ett omskrivet syskonpar under 60-talets första hälft.

Första SM-titeln

Den första SM-titeln som en MCR-medlem hemförde var i fälttävlan. Det var 18-årige Stig Lindbäck som tog upp pappa Sunes traditioner i grenen (Sune red i Rom-OS) och vann stort 1961 på Joker IV. Stig försvarade titeln 1962 vid mästerskapet som arrangerades av MCR och Skabersjö.

Tävlingen blev mycket uppmärksammad på grund av hinder 26, där en häst stupade och fick avlivas inför Sveriges TV-tittare.

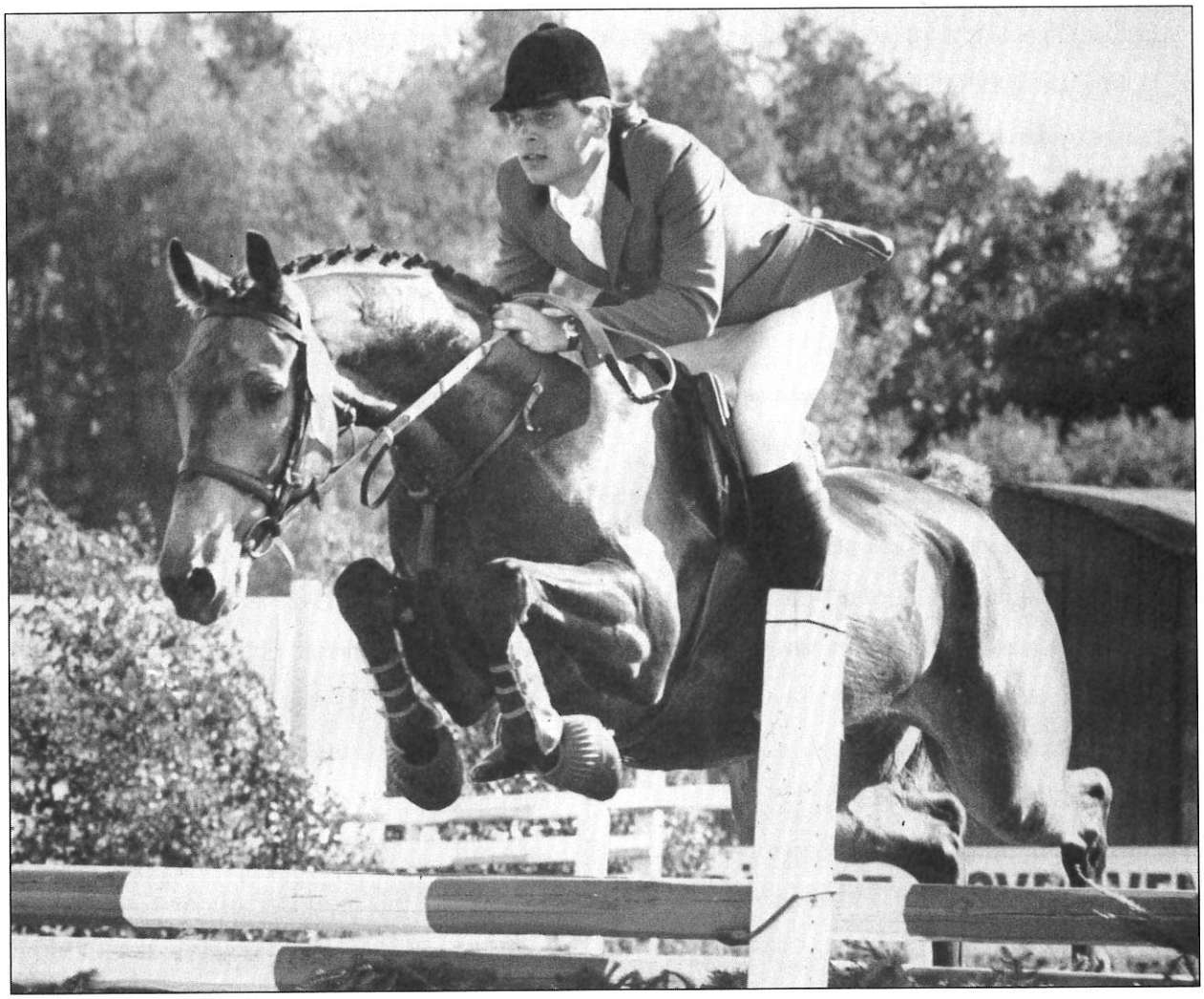

Roland Karlsson på hästen Pondus efter Pompe-Novarro vid Falsterbotävlingarna 1976. Roland var 21 år gammal vid det här tillfället. Samma år tog han det svenska höjdhoppningsrekordet på 2.05, ett rekord som han sedan fick behålla i 9 år. Roland Karlsson är också primus motor i Hoppe-Hoppen, som bl.a. står bakom initiativet till Miniderbyt, som firade 5-årsjubileum sommaren 1992.

Stigs framgångar fortsatte under många år, liksom hans triumfer på hoppbanan. Andra duktiga fälttävlansryttare, om än på lägre nivå, var Dennis Holmberg och Owe Bergenudd.

Under en bild i medlemstidningen TILL HÄST från 1963 förekommer bildtexten: Utan tvekan MCR:s bästa ekipage. Bilden visar Elisabeth Wehtje, Bonita, Knut-Åke Nordenbeldt, Orchidée och tvärhandshöge Anders Normann, Jazz.

Elisabeth gick i pappa Ingvars fotspår och tävlade flitigt med Bonita, Porgy och Amigo under många år in på 70-talet då lillasyster Ewa tog över familjetraditionen.

Anders Normann fick sina första lärospån på hoppbanan av Sune Lindbäck och tillhörde MCR både som junior och senior innan han flyttade norrut mot nya framgångar.

Tillsammans med Erik Pfannenstill var Knut-Åke "Bonne" Nordenbeldt MCR:s första landslagsryttare i hoppning. Båda hade sitt förflutna i MR, men gick över när MCR flyttade till Jägersro.

Efter otaliga segrar på högsta nivå pensionerade Bonne sin Orchidée i mitten av 60-talet och hjälpte sedan fram sonen Knut-Axel till triumfer på hoppbanan.

Erik Pfannenstill, kallad "Klicken", hörde till MCR:s allra främsta under 60- och 70-talet tills han flyttade till England. Med smidiga Ullvia och store Shirokko tog han många segrar.

1962 utgjordes det svenska hopplaget i Köpenhamn av tre MCR:are, Bonne, Erik och Lena Nathhorst, den senare på berömda Good Luck. Lena kom från Stockholm och representerade under många år MCR. Det var alltså hon som introducerade efternamnet i svensk ridsport, långt innan släktingen Louise skulle göra det berömt i hela ryttarvärlden.

När begåvningen Dag Nätterqvist, som dominerat svensk hoppning under åtskilliga år, lämnade den militära banan och slog sig ned i Blentarp valde han att tävla för MCR. Han var väl aldrig någon MCR-are i själ och hjärta, men hans framgångar kom MCR till godo. Många SM-titlar, championtecken och internationella framgångar medförde att han blev bäste MCR-ryttare 1964, 1966 och 1967.

Många framgångar för MCR-ryttare

Andra framgångsrika hoppryttare under 60-talet var bl a Thomas Grönberg, som gjorde en snabb juniorkarriär och hoppade upp i svår klass, vidare Liselott Rössel, som nu red Caravelle, med vilken hon oväntat satte hela eliten på plats genom sin seger i "Kronprinsens" 1966.

1968 erövrade Ewa Wehtje JSM-titeln i hoppning i Falsterbo på Dexippos. Därmed sällade hon sig till den stora skara juniorer som under Sune Lindbäcks ledning lät tala om sig nationellt. Andra namn var syskonen Caroline och Gösta Asker, som lämnat Skabersjö och gått över till MCR, samt bröderna Jan och Jim Krahlmark. Caroline tävlade med framgång i alla grenar, hoppning, dressyr och fälttävlan. Tillsammans med brodern och Dag Nätterqvists son Ted ingick hon under många år i MCR:s fruktade tävlingsgarde.

Annika Wulff och Marianne Leffler började hos MCR som juniorer och Annika hade många pokaler på hyllan redan i unga år. Marianne var aspirant på SM-titeln med Lamona men nådde aldrig ända fram. Däremot lade hon beslag på den åtråvärda trofén "Drottningens Pris" 1969. Andra duktiga juniorer under 60-talet var de redan nämnda Chris Borggren och Gun Nilsson. Andra namn var Pia Schödin, Mats Edgren, Ingrid Olsson, Elisabeth Schmitz, Christa Ek och Bo Fredriksson. Ulla-Britt Månsson vann Lektionshästpokalen tre år i rad och Chris Borggren fullföljde Ulla-Britts segerrad och lade beslag på pokalen 1968-70.

1960-talet avslutades med ett utropstecken. Djursholmsryttaren Jan-Olof "Jana" Wannius, som tillhört eliten de senaste åren med Stanni och Shalimar, beslöt sig för att flytta till Skåne och MCR. Hans debut för klubben kunde knappast börjat bättre. Redan 1969 tog han sitt första SM-tecken och bakom sig i prislistan hade han ett helt koppel MCR:are: Thomas Grönberg, Erik Pfannenstill och Gösta Asker. Av bara

Funktionärsstaben vid Falsterbotävlingarna 1980, samlad på gamla banken efter väl förrättat värv.

farten tog Jana på Mr Goldfinger också hem det första Derbyt som arrangerades 1969 i Falsterbo.

Duktiga dressyrryttare

Även dressyrmässigt höll sig MCR väl framme på 60-talet. Maj och Stig Claesson kom från Solna till MCR och framförallt Stig firade triumfer på Yellowtop och Silverdream. De ville ha ridhuset för sig själva och var nog Sveriges morgontidigaste ryttare när de tränade klockan 04 på morgonen.

Sune Lindbäck lämnade fälttävlan och blev dess träningsledare medan han istället började tävla svår dressyr med stora framgångar. Andra duktiga dressyrryttare var fortfarande Marianne Bohn, Tatjana, Barbro Palm, Verita och sedermera Hanseman, Stig Nyman, Orpheus, Louise Wennerth, Glory Girl, Christina Hermodsson, Mikene och Gunnel Strandberg, Pierina.

Stig Nymans segerrad gav ridande polisen mersmak och i dressyrens prislistor fanns ofta Kjell Svensson, Birger Hörman, Tord Håkansson och Jonte Sterup.

Under 60-talets senare hälft lämnade en trio MR-damer sin gamla klubb och förstärkte MCR. De var Ulla Andrén, Birgitta Lindskog och Kerstin Werner.

Första inteckningen i ett nyuppsatt vandringspris till bästa dressyrjunior tog Christina Leander hand om 1969. Samma år fick dressyren ett affischnamn

genom att nordiska mästarinnan Maud von Rosen styrde kosan söderut mot MCR.

1970-talet

Det nya årtiondet fick en tragisk inledning då Sune Lindbäck i SM-upptakten segnade ned och dog efter att ha ridit färdigt klassen i Vetlanda på Hue and Cry.

60-talets dressyrframgångar fortsatte och även Maud von Rosens främsta medtävlare, Ninna Swaab, blev medlem i MCR. Ninna inledde starkt genom att segra i Svenskt Dressyrderby som reds för första gången i Falsterbo 1970. Samma titel togs av Ninna igen 1972.

Maud von Rosen höll stilen och vann åter NM 1971. Samma år vann hon också dressyrderbyt i Falsterbo.

Maud och Ninna skänkte ytterligare glans över MCR när de utgjorde två tredjedelar av det lag som tog bronsmedalj i lag i München-OS 1972. Ingvar Wehtje var för övrigt grenledare och lagledare i München.

MCR:s dressyrpokal till framgångsrikaste medlem vanns 1973 av Elisabeth Alexandersson, som då var ridlärare och dressyrtränare hos MCR. 1974, 1976 och 1977 tog Stig Claesson pokalen och däremellan, 1975, vann Gunnel Strandberg. Från 1978 till 1983 prenumererade Anette Fransén på vandringspriset.

Duktiga dressyrryttare i de lägre klasserna under 1970-talet var Per-Olof Frii, Elisabeth Hallenborg, Else-Marie Tingheim-Lundin, polisen Curt-Allan Håkansson och Kai Sköld.

1975 vann Christina Leander skånskt JM i dressyr på Zonata och helgen därefter red hon hem samma titel i hoppning på samma häst.

Första hoppderbyt till MCR

När det första hoppderbyt reds 1969 toppades det, som nämnts, av Jana Wannius. Men ytterligare två MCR:are placerade sig bra. Stig Lindbäck var 5:a och Thomas Grönberg 6:a. Både Jana och Thomas var åter i prislistan 1970 och 1971 var Stig den ende MCR-placerade.

Gerhard Wilhelmsson lämnade en fin lantlig karriär bakom sig i mitten av 60-talet och övergick till MCR. 1972 var han ensam MCR-ryttare i prislistan och för samma prestation svarade Ted Nätterqvist 1974.

Det skulle dröja till 1978 innan vi på nytt finner någon från arrangörsklubben i prislistan, nämligen Leif Nilsson. 1980 blev Leif trea medan Jana kom fyra och Roland Karlsson var sexa.

Ovationsartat jubel mötte Gösta Asker när han vann derbyt 1981, hemma på gästspel från England, där han bosatt sig. Knut-Axel Nordenbeldt var femma.

Dessa namn ger en aning om 70-talets främsta MCR-hoppare, men det fanns många, många fler. När Jana Wannius 1972 blev MCR:s ridhuschef drog han många kända namn till sin träningshoppning. Tillsammans med Åke Hultberg dominerade Jana svensk hoppning stort under 1970-talet och hans framgångar var näst intill obegränsade. Han var svensk hoppnings ende deltagare i Montreal-OS 1976 med Kil Kellen och tog SM-segrar och championtecken på löpande band.

Med Jana som spindeln i nätet blev MCR-

ryttarna ett respekterat och fruktat sällskap på hoppbanorna både i Sverige och utomlands. Ridsportallsvenskan är väl egentligen inget som förknippats med MCR. Trots att MCR på 1970-talet totalt sett dominerade svensk hoppning stort lyckades klubben bara vinna detta SM i laghoppning en enda gång – 1976.

Det var första året tävlingarna reds och guldlaget bestod av Leif Nilsson, Knut-Axel Nordenbeldt, Anders Normann och Jana Wannius. Silverplats blev det 1979 genom Knut-Axel, Lisbeth Hansson, Roland Karlsson och Fredrik Thott.

Stor internationell triumf

Lisbeth Hansson blev 1979 trea i Junior-EM och tog därmed en av MCR:s internationellt sett största triumfer genom tiderna.

Den första hoppokalen till främste prisplockare under åren hemfördes, som tidigare nämnts, för gott av Liselott Rössel. Nästa pokal blev Dag

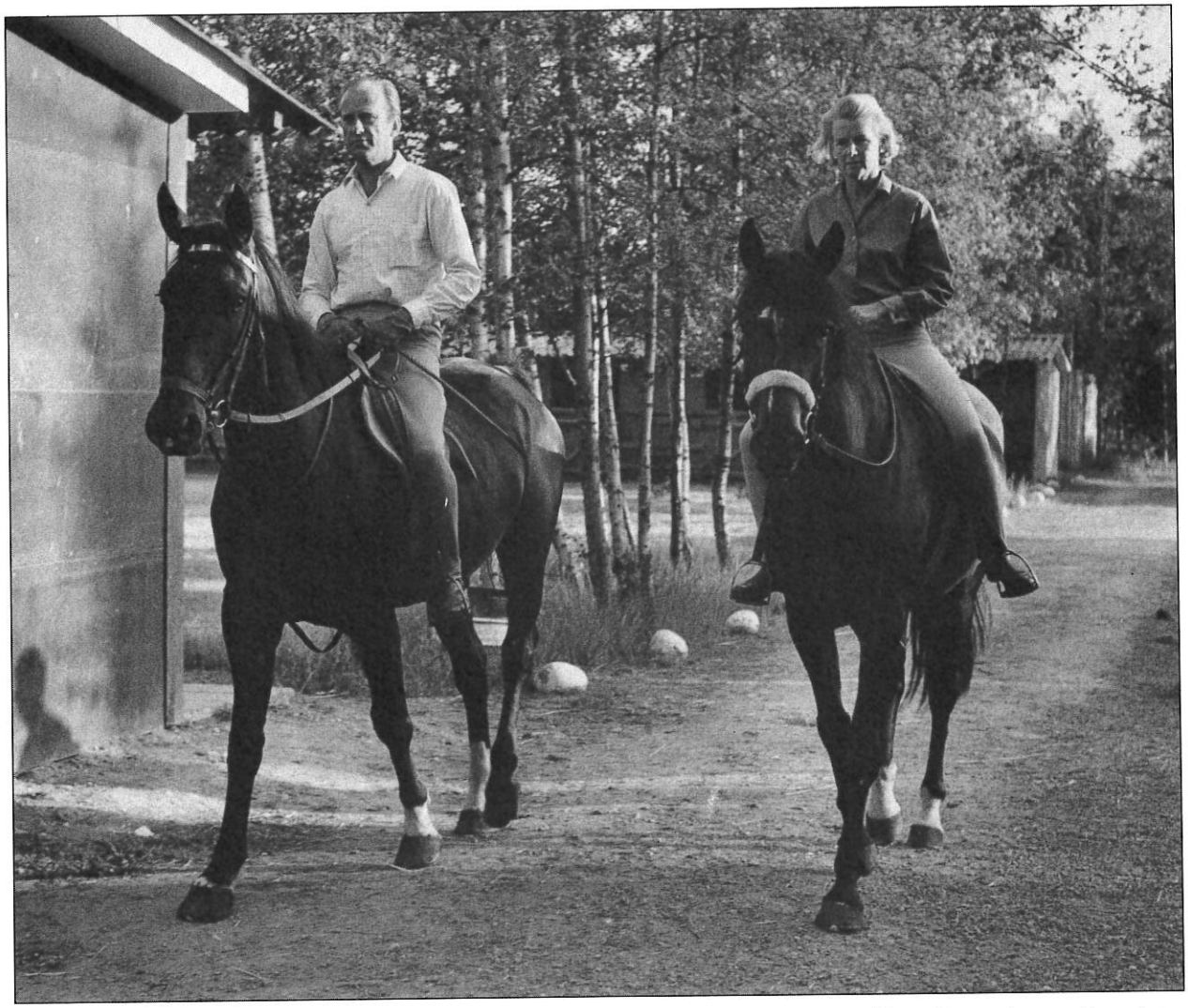

Ingvar och Bi Wehtje rider ut från stallet i Falsterbo. Ingvar, MCR:s förste hedersordförande som betytt så mycket för MCR och som lade grunden till det moderna MCR. Det var Ingvar som initierade Jägersroanläggningen och det var Ingvar som köpte in marken i Falsterbo, där MCR nu huserar, etc. etc. Ingvar avled 1981. Bi väckte uppseende på sin tid som en av Sveriges skickligaste fälttävlansryttarinnor i svår klass. Idag sysslar Bi med hästuppfödning och hade t.ex. stora framgångar som uppfödare av hingsten Caracas.

Nätterqvists medan Jana Wannius tog hem den 1970-1978. Åren därefter var det Knutte Nordenbeldts och Leif Nilssons tur.

För att ge fler ryttare stimulans instiftades 1973 ytterligare ett vandringspris i hoppning. Bland vinnarna här återfinns Ted Nätterqvist (1973), Christa Ek (1974), Eva Ödén (1977), Eva Larsson (1978) och Lisbeth Hansson (1979).

Andra hoppnamn, även om de inte blev MCR-bästa, var K-G Svensson, Björn Lundberg, Robert Werner, Martin Jönsson, Erik Holmström, Jessica Bergström samt systrarna Petra och Malin Sköld. Petra och Malin vann för övrigt JNM respektive Drottningens Pris.

Silverhornet, ett pris instiftat till Årets Löfte, har bl a vunnits av Roland Karlsson, Lisbeth Hansson, Fredrik Thott, Katarina Yngbrandt, Petra Sköld och Jerry Johansson.

Juniorpriset till duktiga dressyrryttare erövrades för gott av Christina Leander 1975, men dessförinnan hade bl a Viveca Götstedt och Lars Fredriksson vunnit det. Skam till sägandes fanns det en period under 70-talet då priset inte kunde utdelas, några värdiga kandidater fanns inte. 80-talet blev i det avseendet klart bättre.

Lektionsryttarpokalen har nämnts tidigare, men man kan notera att Roland Karlsson vann 1971, samme Roland som i slutet av 1970-talet slog svenska höjdhoppningsrekordet med Pondus, vidare av Lena Aronsson 1972, Liselott Albin, 1973 och 1974, Denise Tanguy 1975, Britt-Marie Larsson 1977, Eva Andersson 1978 och 1979, Susanne Larsson 1982 och Katarina Varasanec 1983.

Kerstin Werner gjorde sensation när hon, 60 år fyllda, satte skräck i deltagarna i tävlingen om "Sockerskålen". I ett fullständigt makalöst tempo red hon felfritt över hinder efter hinder, tog ledningen i klassen och slutade till sist som tvåa. Den applåden ville aldrig ta slut.

En lämplig illustration att avsluta denna beskrivning av skickliga, framgångsrika och tuffa MCR-ryttare under närmare fyra decennier.

ELSE-MARIE LUNDIN

Journalist med ridsport som specialintresse och som ofta fått på sin lott att bevaka större ridsportevenemang, typ MCR:s.
Else-Maries hästintresse grundades hos MCR, där hon bl a ingått i Tarpanens styrelse och medverkat i medlemsbladet Till Häst.
Numera är hon aktiv amatörtränare inom galoppen och delar sin tid mellan jobbet på tidningen iDAG och fem hästar hemma i stallet.

*Else-Marie Lundin med Hurry Up**.*

EN FAST PUNKT I TILLVARON

Kön till luckan tycktes oändlig. De flesta fördrev tiden med att diskutera lektionshästarnas olika fördelar.

Själv stod jag tyst med darr i knävecken. Det var februarilov eller Kul-i-tre, som det hette på den tiden och ridning ingick i aktiviteterna. Det här var mitt första besök på MCR och den första närkontakten med stora hästar. Förväntan blandades med spänning och nervositet.

Bakom luckan satt Liselott Rössel och delade ut hästarna.

– Jag aldrig ridit förr, vågade jag stamma fram. Kan jag få en snäll häst.

– Alla är snälla, svarade Lotta och jag tyckte mig se skymten av ett leende.

Oldenburgaren Pia var svart och jättelik. Större än ett hus tyckte jag. Knappast anade jag då att Pia skulle få ett avgörande inflytande på mitt liv.

Det var långt till marken men Pia tog väl hand om sin nybörjare. Efter den första ridturen var ett liv utan hästar otänkbart.

Sedan började man hänga på MCR i tid och otid. Gick från spårvägshållplatsen på Kastanjeplatsen eller liftade med nyöppnade B&W:s egna bussar. För Lotta hade man den största respekt och försökte ställa sig in genom att hjälpa till så gott man kunde.

Inte för att det spelade någon roll eftersom Lotta inte favoriserade någon på bekostnad av de andra.

Själv säger Lotta också att hon aldrig har haft några problem med alla dessa tusentals hästtokiga flickor och pojkar som passerat revy under årens lopp.

– Aldrig att det har varit något bråk eller bus, säger Lotta. Och inga barn har varit snutiga eller otrevliga.

Lotta tycker också att ungdomarna är ännu snällare och trevligare nuförtiden, trots att man ofta hör motsatsen från andra håll.

– De är mer mogna nu och vill gärna ta på sig vissa uppgifter. Jag tycker också att de är mer intresserade av att lära sig hur man sköter en häst. Det är inte enbart ridningen det handlar om.

Det är det man brukar säga. Umgänget med djur danar karaktären.

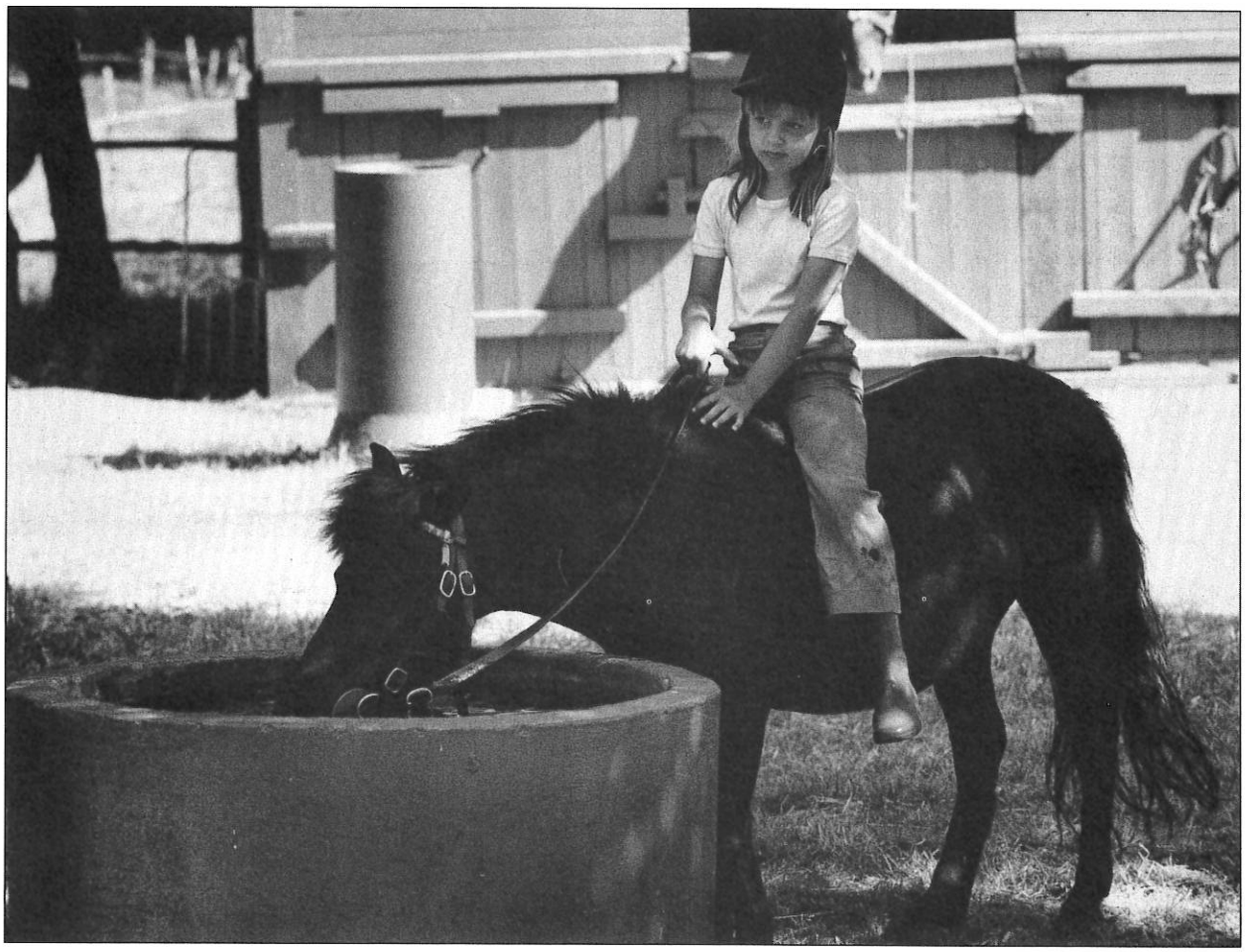

Livet är en liten svart ponny.

I dag har ungdomarna också möjlighet till mycket mer teori och utbildning än vad som fanns på min tid.

Varje vecka har man olika grupper i teorikunskap och ledarna är tonåringar, som delar med sig av sina kunskaper.

Det är också mycket populärt att gå på Ridfrämjandets kurser för att vidareutbilda sig.

Fortfarande är det ganska få killar som rider men däremot fler vuxna män. Lotta tycker också att hon ser motionsridningen öka medan tävlingsintresset minskar.

– Ridningen har blivit mer familjesport, säger Lotta. Föräldrarna följer med sina barn och börjar rida de också. Nu har vi så många vuxna att vi knappt kan ta emot fler.

I kraft av sin långa erfarenhet har Lotta en god överblick i MCR:s långa historia. För många MCR-ryttare är hon symbolen för föreningen. När jag själv återvände efter studier och några års uppehåll i ridningen satt Lotta på sin plats på kontoret. Det kändes som att komma hem igen. Det är också hon som sköter föreningens och MCRR:s bokföring, rapporterar till kommunen för bidrag och håller i ridskoleverksamheten.

Säkert är det till stor del Lottas tränade öga och goda omsorger som gett MCR så seglivade lektionshästar.

Medelåldern på de 30 lektionshästarna ligger runt 15 år och ponnyn Tonki som kom till MCR för 22 år sedan har hunnit bli 25 år medan nordsvenske Oden, som också köptes som treåring, är 23 år gammal.

Det har blivit många ryttare under årens lopp som lärt sig ridningens mysterier på deras ryggar. Förr köpte MCR i regel in sina blivande lektionshästar som treåringar och ridlärarna red själva in dem. Idag skaffar man lite äldre hästar som redan är inridna.

Förr tävlade också lektionshästarna i betydligt större omfattning än idag. Själv minns jag t ex Babette, som, för åtskilliga år sedan, var en strålande hopphäst om än temperamentsfull. Henne fick jag aldrig rida. Hon sparades åt de mer rutinerade eleverna.

Bland traditionerna man gärna minns är julaftonsridningarna. Stämningsfullare start på julen kunde man knappt tänka. Fast ibland hände det oväntade saker. Lotta minns med ett skratt när föreningens dåvarande kassör Bertil Köhler blev avslängd och försvann in i den jättelika julgranen. När han väl lyckats trassla sig fram ur grenverket var ridningen nästan avslutad.

Själv minns jag med glädje torsdagshoppningarna för Jana Wannius. Lärorika och festliga lektioner som i regel bjöd på någon avsittningstårta till fikat. Under lång tid eftersnackades det också hemma hos varandra över ärtor och punsch efter träningshoppningen.

Där fanns Siv Larsson, Liza Hallenberg, Robert Werner, Björn Lundberg, Leif Lundqvist, Bo Larsson och många andra MCR-profiler.

Och precis som fiskefolket så drog hästfolket sina historier. De flesta handlade om hur högt och bra just deras häst kunde hoppa. Vilket skulle bevisas nästföljande torsdag.

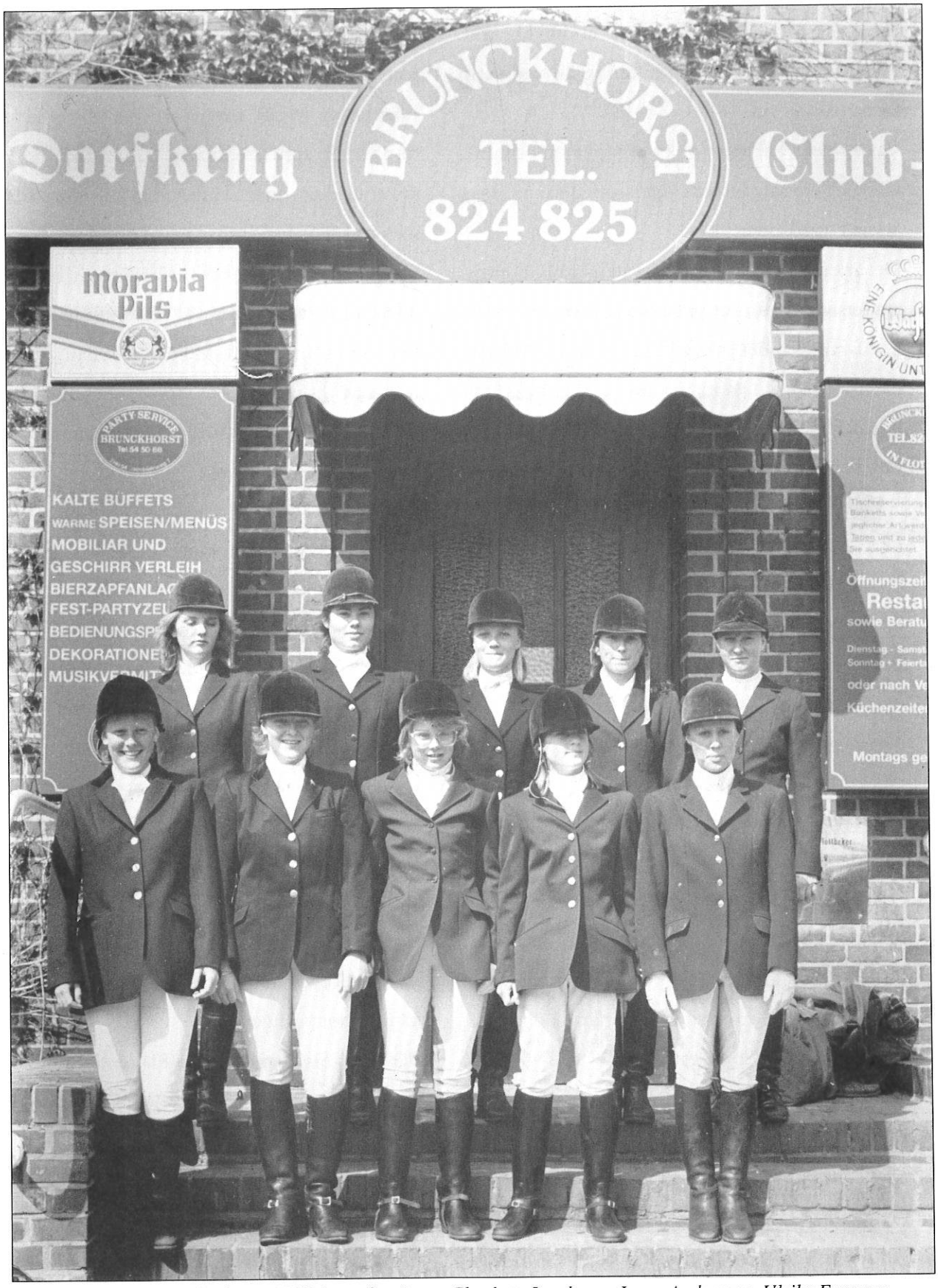

Hamburg -87, Tysklandsutbytet. MCR-laget fr v överst Charlotte Lundgren, Jenny Andersson, Ulrika Forsman, Ulrika Schilow, Karin Svensson. Nedan Anna Håkansson, Charlotta Streijffert, Caroline Ahrend, Mimmi Hain och Eva Dejenfeldt.

LARS MÅRTENSSON

Lars Mårtensson är MCR:s ordförande sedan 1987. Han har lagt ner ett omfattande arbete på klubbens lokalfrågor.
Att leda en så stor förening som MCR, med en åldersfördelning mellan medlemmarna från 7 till 90 år och en omsättning på 1,5 miljoner kronor kräver att styrelsen, med ordföranden i spetsen, ständigt är väl insatt i verksamheten. Detta är nödvändigt så att arbetet kan delegeras på ett riktigt sätt till olika styrelsemedlemmar och anställda. Alla måste ges ansvar och förtroende att lösa sina olika arbetsuppgifter.

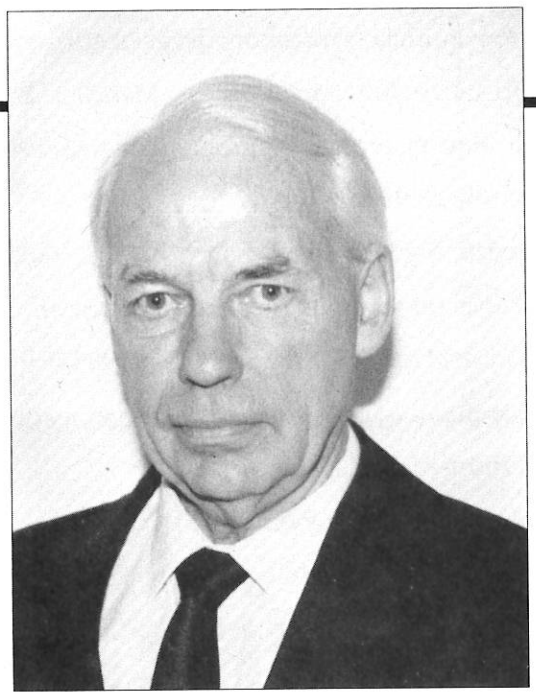

Lars Mårtensson

TILL HÄST — MEDLEMSTIDNING FÖR MCR

I oktober 1946 föddes MCR:s populära medlemstidning TILL HÄST. Man kan nog påstå att tidningens historia är liktydig med redaktörernas. De har varit många genom åren. Alla entusiastiska i början för att ibland så småningom tröttna på att ofta få göra tidningen ensamma.

TILL HÄST har haft många och långa uppehåll i utgivningen, men den har överlevt likt katten med nio liv. Fram till och med 1990 har totalt 91 nummer utkommit.

Starten var svår. Nummer ett och två utkom i oktober respektive december 1946, sedan kom nummer tre inte förrän i februari 1948.

Då hade redaktören, Åke Andersson, fått nog och han klagade bittert över medlemmarnas ointresse och ovilja att bidra med artiklar. Han ifrågasatte också om nummer tre skulle bli det sista numret.

Men nummer fyra utkom drygt ett år senare med Bo Grafström som redaktör. Han fick äran att producera sexton nummer, från maj 1949 till oktober 1952.

Sedan tog Herbert Andersson över redaktörskapet tillsammans med Stig Georgsson. Dessa båda svarade för tidningen under 1953 och 1954. Därefter avgick Georgsson och fem nya redaktionsmedlemmar tillkom.

Dessa var Stellan Palm, Eva Bachmann, Cecilia Hammarskiöld, Helen Liepe-Håkansson och Eivor Palm. Herbert Andersson blev teknisk chef.

Tre till fyra nummer producerades per år under tiden 1955 till 1957. Man gjorde också vissa ändringar i redaktionen där Stellan Palm och Eva Bachmann stannade kvar medan Gunilla Bohn och Gerd Ohm tillkom.

Flera redaktörsbyten

Efter tre års uppehåll återupptogs utgivningen av Lars Behle och Sven Knoch som gav ut ett nummer i oktober 1960. Man höll upp igen till maj 1962 men sedan blev utgivningen mer regelbunden. I redaktion ingick, förutom de två nämnda, även Stellan Palm.

Under 1965 var det åter dags för redaktörsbyte. C-A Hultén, klubbens ungdomskonsulent, tog över och kvarstod i ämbetet till 1967 då tidningen åter förpuppades.

Den väcktes till nytt liv i april 1970 då Gunnar Zetterberg blev redaktör. Han producerade åtta nummer under 1971-1972. Därefter tog Torsten Hernemyr, Monica Lundqvist, Lena Malmberg och Kristina Möller över. Under 1972-73 utkom TILL HÄST regelbundet.

1974 hade luften gått ur redaktionen och 1975 utkom endast ett nummer för att högtidlighålla klubbens 50-årsjubileum. 1976 och 1977 fick MCR klara sig utan medlemsbladet och inte förrän 1978 lyckades ordföranden Lars Behle blåsa nytt liv i tidningen. Han engagerade Hans-Inge Olsson och Harriet Rasmusson som gav TILL HÄST två goda år.

Från mars 1980 höll man upp till september 1982. Då kom ett enstaka nummer men nästa lämnade inte pressarna förrän i maj 1985. Då hade en grupp på fem unga flickor tagit över. Christel Stjernfeldt, Lotta Araldsson, Camilla Nilsson, Elisabeth Larsson och Eva Samuelsson lade ner mycket engagemang för att låta TILL HÄST komma ut regelbundet.

Skaran av redaktörer reducerades efter hand och från och med 1987 sköts redaktörskapet helt av Elisabeth Larsson och Camilla Nilsson. De båda har redan slagit rekord i uthållighet i den långa raden av redaktörer.

Blandat innehåll

Det är intressant att ta del av innehållet och se vad det är för frågor som avhandlats genom åren. I nummer 1 kan man läsa att en höstutflykt till Bokskogen fick ställas in. Klubben kom inte överens med direktör Wallin, som ägde hästarna, om kostnaden. Direktör Wallin begärde 12 kronor för en tur och retur och 7.50 för en enkel ridtur. Detta innebar en höjning på 20 respektive 25 procent. Utfärdskommittén kunde inte accep-

tera priset. Det kan tilläggas att en månadsprenumeration på Sydsvenska Dagbladet det året gick på 3.50.

Klubbens 30-årsjubileum 1955 firades med maskeradbal på hotell Tunneln. Man upplystes också om att klubben bytt både ordförande och vice ordförande. Efter Ingvar Wehtje och C-E Bojsen valdes Hannes Malmgren och Bo Grafström. MCR var nu landets största ridklubb utanför Stockholm med sina 458 medlemmar. Medlemsavgiften var 11 kronor för seniorer och 5.50 för juniorer.

I decembernumret kan man läsa: "Det värsta har hänt – slakthusen väntar på våra ädla varmblod och ragnarök på den öländska varmblodsaveln." Staten hade beslutat att upphöra med inköp av remonter och det fanns inte längre någon avsättning för Ölands stora remontavel. Därmed var varmblodsuppfödningen på Öland, med sina sekelgamla traditioner på väg att dö ut. Man förstår upprördheten.

En mera positiv artikel handlar om att ungdomssektionen Tarpanen har återuppstått och man presenterar dess program.

Husarer och hovridskola

Inom MCR diskuterades 1957 planer på att bilda en husartropp med anledning av att Kronprinsens Husarregemente, K7, skulle ha fyllt 200 år 1958.

En autentisk tropp skulle bestå av 28 man. Sadlar och vapen fanns att tillgå i försvarets förråd. Alla uniformer från regementet var emellertid borta och nyanskaffning blev dyrt. Klubben startade

TILL HÄST

MEDLEMSBLAD FÖR MALMÖ CIVILA RYTTAREFÖRBUND
N:o 1. Oktober 1946 Red.: Åke Andersson

Anmälan

Detta är första numret av "Till Häst", och första numret brukar ju börja med en anmälan.

Vi ha i förbundet länge haft på känn, att någonting saknats. Det finns säkerligen massor av medlemmar, som aldrig råkats, aldrig haft någon annan kontakt med förbundet än den årligen uppdykande postförskottsavisen på medlemsavgiften. Visserligen har förbundet, i synnerhet de senare åren, ansträngt sig för att höja intresset för ridningen genom olika arrangemang, men ingenting är, som bekant, så bra, att det inte kan bli bättre. Ett led i strävan att ge medlemmarna mera valuta för årsavgiften och att stärka förbundskänslan, skulle detta lilla blad bliva.

"Till Häst" skall bli en periodisk tidskrift, om det pretentiösa ordet tidskrift tillåtes, med notiser om vad som skall hända, förslag till förbättringar, kveruerande och mycket annat. "Till Häst" kommer kanske att bli *mycket* periodisk, då det kan bli många perioder mellan de olika numren. Detta senare beror emellertid uteslutande på medlemmarna själva. Undertecknad har nämligen fattat som sin uppgift att sammanställa allt det material, som kommer att översvämma redaktionen, *icke* att själv författa sida efter sida. Kommer översvämningen att utebli, blir följaktligen "Till Häst" rätt snart mycket torr — torrare kanske än detta nummer. Ja, detta med "hjälp själv till med artiklar" är tjatigt. Alla föreningsblad innehåller alltid detsamma, men i denna detalj kommer vårt blad icke att skilja sig från övriga.

Av detta första nummer ha vi tryckt ett antal extra exemplar, som hjälp vid medlemsanskaffning. Vill Ni ha några extra exemplar, så är Ni alltså välkommen att hämta dem hos undertecknad, adress: Södra Förstadsgatan 6 (Andersons Musikhandel).

Åke Andersson.

HÖSTENS PROGRAM:
3 nov. Hubertus-jakt med Hubertus-fest.
24 dec. Julridning.

Varje *tisdag* kl. 19.15—20.15: Avancerade avd., kvinnliga.
Varje *fredag* kl. 19.00—20.00: Avancerade avd., manliga.

en insamling av kontanta bidrag och efterlyste uniformspersedlar och annan utrustning.

Projektet lyckades och Husarerna huserade i många år på MCR. Idag lever troppen i högönsklig välmåga i anslutning till Malmö Ridklubb på deras anläggning i Hyllie. Den utgör ett populärt inslag vid olika evenemang i dagens Malmö.

Under perioden 1958 till oktober 1960, när tidningen inte utkom gjorde man istället ett informationsblad till julen 1958. Där beklagar ordföranden att föreningens dåliga ekonomi lägger hinder i vägen för utgivningen.

Föreningens ekonomi var körd i botten. Skulderna översteg tillgångarna med 8000 kronor och fyra nummer av TILL HÄST per år kostade 2000 kronor.

Genom uppehållet i utgivningen är en viktig epok i MCR:s historia inte dokumenterad i

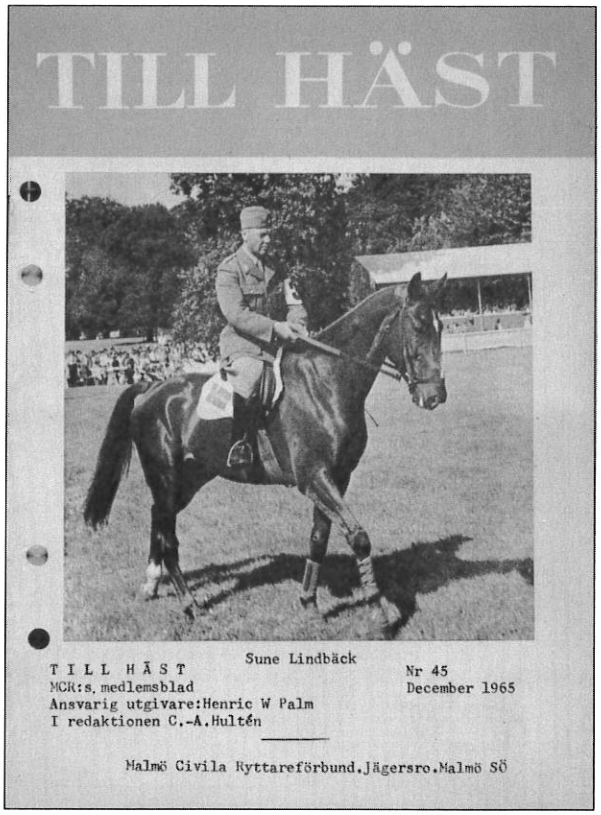
TILL HÄST

Sune Lindbäck

TILL HÄST
MCR:s medlemsblad
Ansvarig utgivare:Henric W Palm
I redaktionen C.-A.Hultén

Nr 45
December 1965

Malmö Civila Ryttareförbund.Jägersro.Malmö SÖ

TILL HÄST, nämligen flyttningen till Jägersro från Husarkasernen. Både själva flyttningen och byggnationen av det nya stallet har med säkerhet utsatt ekonomin för stora påfrestningar.

I nummer 40 som utkom från trycket i december 1962 kan man läsa att MCR haft en filmafton på Tandläkarhögskolan. Man visade filmer från Spanska Hovridskolan, från dressyrridning på Strömsholm och från MCR-evenemang som tävlingar, ridshower och jakter. Inträdet var gratis men bara tolv personer kom. Artikelförfattarens något nedslagna slutord var: "Kommentarer – behövs det?"

Voltigeträning och tävlingar

1963 var ett av många händelserika år inom MCR. Tarpanen fick ny styrelse: Stellan Palm, ordförande, Britt-Marie Wennerth, sekreterare och Liselott Rössel, kassör. Ordföranden lovade att intensifiera verksamheten och det löftet höll han med råge.

Voltigeträning pågick varje söndag förmiddag på hästen Sultan. Sven Knoch sammanfattade resultaten av klubbens februaritävlingar där flera MCR-ryttare vann eller placerade sig. Sune Lindbäck tog två segrar och ett andrapris i dressyr och Knut-Axel Nordenbeldt segrade i en hoppklass och var tvåa i en annan.

Efter mer än ett års uppehåll fick TILL HÄST en ny skepnad i september 1965. Man övergick till att trycka i offset och kunde därmed höja bildkvaliteten.

Det berättas bland annat att MCR övertagit de traditionella tävlingarna i Skanör från Malmö Ridklubb. Tävlingsplatsen flyttades till MCR:s område på Falsterbo Vång.

Efter ett intensivt arbete av tävlingsledaren Lars Behle konstaterade man att tävlingsdeltagarna bjudits på goda banor men att uppstallningen varit ett svårlöst problem. Efter ett omfattande arbete under ledning av Sune Lindbäck kunde man dock erbjuda alla fyrbenta nattlogi.

Ekonomisk förening

I juninumret 1966 kan man läsa om ett försök att bilda en föräldraförening. Hur resultet blev får man dock inte svar på. I samma nummer tar man ett annat grepp för att öka intresset för tidningen. Redaktören påbörjar en historia om "Mysterierna i Huntingdon". Den hade givetvis anknytning till hästar, stall och spöken.

Efter en inledning av redaktören anmodas läsar-

na att skriva vidare. Hur gick det då? Jo, det kom in ett enda bidrag från signaturen GL. Sedan var det slut.

Ett mera jordnära ämne handlade om hur och varför ridhusföreningen bildades. Den tillkom 1948 efter direktör L.O. Wallins död. Den Wallinska ridskolan övertogs av MCR, som då bildade en ekonomisk förening och gav den namnet Malmö Civila Ryttareförenings Ridhusförening upa., MCRR.

Ordförande blev Ingvar Wehtje, en funktion som han hade i mer än tio år. Då den nu refererade artikeln skrevs 1966 var Ebbe Melander ordförande. I styrelsen ingick bland andra Sven Knoch, som är ordförande i MCRR sedan 1970.

Tidningar från 1966 innehåller informativa artiklar om engelska hästraser och det arabiska fullblodet.

Varje år kan man läsa fylliga referat från klubbens, genom tiderna, två stora tävlingar, Malmö Ryttarspel och Falsterbotävlingarna.

1967 var tydligen ett speciellt bra år för MCR och de som tävlade för klubben. Malmö Ryttarspel omfattade både hoppning och dressyr. Det utländska intresset var stort och de tyska, danska och norska ryttarna medförde sammanlagt 56 hästar. Detta skapade vissa problem med uppstallningen.

Ryttarspelen blev mycket lyckade liksom Falsterbotävlingarna. I Falsterbo segrade två av klubbens stjärnor i var sin klass. Ninna Slöör vann svår dressyr på Casanova och Dag Nätterqvist vann en svår A-hoppning på Pass Opp.

Ett problem som känns igen genom åren ventilerades här efter tävlingarna. Nämligen den bristande tillgången på funktionärer som medför att de entusiaster som ställer upp på helt ideell grund får en orimligt tung börda.

Frågan om förnyelse och uppfräschning av hinderparken tas upp, liksom svårigheten att undvika förluster på tävlingsverksamheten.

Det populära Hamburg-utbytet presenteras kort med ett par foton.

Allt aktivare

1970 har medlemstidningen ändrat utseende och tryckteknik igen under ledning av Gunnar Zetterberg. Från årsmötet berättas att klubben bytt namn från Malmö Civila Ryttareförbund till Malmö Civila Ryttareförening.

Ingvar Wehtje avgick ur styrelsen och blev föreningens förste hedersordförande. Årsmötet beslöt också att utskott skulle bildas för att få fram fler aktiva i föreningens verkställande funktioner.

Det blev tre utskott till en början, aktivitetsutskott, tävlingsutskott och ekonomiutskott.

Remonterna är på bettet och presenterar sin styrelse. Av styrelsens tolv ledamöter är fem pojkar. 1992 har flickorna tagit över helt.

Som nämnts tidigare blev Sven Knoch ordförande i ridhusföreningen 1970 och kvarstår som sådan ännu 1992.

Föreningens 45-årsjubileum firas den 14 november vid en middag med dans.

Ridskolechefen Sune Lindbäck avlider under våren i en ålder av 54 år.

Gunnar Zetterberg slutar sin anställning för att i

större utsträckning kunna ägna sig åt Ridfrämjandets Skåne-distrikt.

Ridhusföreningen beslutar att fem nya lektionshästar skall inköpas. Målet är att få 14 lämpliga hästar.

Sparsamhet en dygd

1971 faställdes medlemsavgiften till 30 kronor för seniorer och 15 kronor för juniorer. En månadsprenumeration på SDS, som vi jämfört med tidigare, är nu uppe i 17 kronor.

Ekonomin under 1971 vållar styrelserna för MCR och MCRR bekymmer. Båda ordförandena går ut i TILL HÄST och uppmanar medlemmarna att förbilliga driften genom sparsamhet med material och att hjälpa till med frivilliga arbetsinsatser.

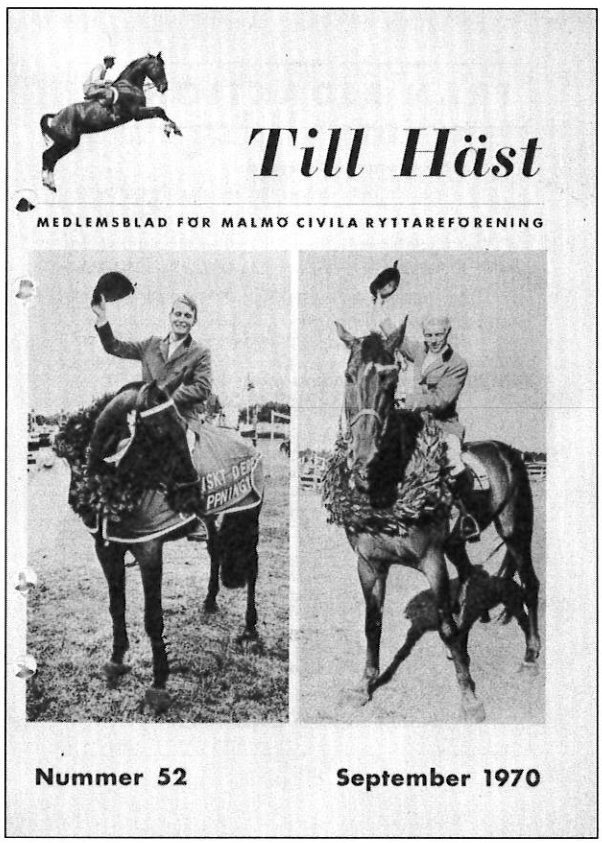

Polisrytteriet får en omfattande presentation i samma nummer.

I 1972 års första nummer finns en historik över Husartroppen som då hade existerat i 15 år. Troppchef alltsedan starten är K-E Marthinsson.

Jan-Olof Wannius namn förekommer för första gången som medlem i MCR. Han fick vid årsmötet "hoppokalen" för andra året i rad. Maud von Rosen erövrade dressyrpokalen.

Falsterbotävlingarna 1972 rubriceras som en förolympisk test. Tre MCR-ryttare är preliminärt uttagna till OS. De är Maud von Rosen på Lucky Boy och Ninna Swaab på Casanova i dressyr samt Jana Wannius på Gosh i hoppning. Dressyrlaget, där även Ulla Håkansson ingår, tar sedermera en bronsmedalj i OS.

Stellan Palm ger i en insändare stark kritik mot det sätt på vilket styrelselaghoppningen genomförts. Eftersom han inte fick något genmäle får man anta att kritiken var berättigad.

Som vanligt är Remonterna aktiva med en mängd aktiviteter och många tävlingar.

Tysklands-utbytet har tydligen varit under debatt inom föreningen. Stellan Palm tar upp frågan i en artikel och anser att utbytet är utvecklande för klubben, även om endast 12 deltagare får åka till Hamburg. 1974 firar vänskapsutbytet 25-årsjubileum i Falsterbo.

1975 fyller MCR 50 år vilkets tas upp i årets enda tidning. Samtidigt frågar Birgitta Lindskog om man kan ställa krav på medlemmar i en ideell förening. Hon framhåller att den som åtar sig en uppgift också skall utföra den. Skulle veder-

börande få förhinder måste detta anmälas så snart som möjligt.
Synpunkterna skulle kunna gälla för all framtid och tål nog att upprepas då och då.
Jan-Olof Wannius berättar att klubben planerar att inreda ett utrymme på 150 kvm under ridhuset som undervisningslokal och klubbrum. Dessutom får vi reda på att Jana Wannius tagit hem hoppchampionatet för åttonde gången.

Tävlingskritik

1978 återkommer tidningen efter fem års uppehåll, med undantag av jubileumsnumret 1975. Malmö Ryttarspel ger anledning till självkritik beträffande arrangemangen. Kritiken från de tävlande var inte nådig. Tävlingsmässigt gick det däremot bra för MCR:s ryttare. Jana Wannius, Leif Nilsson och Roland Karlsson härjade vilt i prislistorna.
Årsmötet hölls på Savoy med 33 närvarande medlemmar. Vid årsmötet valdes Arne Öhlander till skattmästare och kvarstår ännu när detta skrivs.
I en artikel uttrycker man oro för att det skall bli golfbana på LV4:s övningsfält när regementet flyttar. Därmed skulle MCR mista sina ridmöjligheter på fältet.
TILL HÄST vill att MCR och MRCO skall uppvakta Malmö Stad för att värna om ridmiljön.
På debattsidan ger Jana Wannius förmaningar om ordningen i stallet. I en annan artikel ger signaturen "Putte" goda råd inför hästköp. Han tyder det speciella språket som förekommer i hästannonser.
MCR anses nu vara landets tävlingsklubb nummer ett. Som utgångspunkt använder man resultatet från SM-hoppningarna i Västerås där Jan-Olof Wannius och Leif Nilsson blev tvåa respektive trea.

Optimism

1979 är klubbens 54:e verksamhetsår. Stor optimism råder inom alla verksamhetsområden. Stallet byggs om. Klubbkommittén arbetar på högvarv liksom både Remonterna och Tarpanen.
Tre MCR-ryttare har nominerats till OS 1980. De är Jana Wannius, Leif Nilsson och Knut-Axel Nordenbeldt.
Gunnar Zetterberg ordnar funktionärskurs för tolv medlemmar. Årsavgiften har höjts något. Seniorer betalar 40 kronor och juniorer 20 kronor. Jämförelsevis är månadsprenumerationen på SDS nu uppe i 42 kronor.
Än en gång manar Jana Wannius till besparing av halm. Vidare uppmanas hästägarna att inte rida sina hästar förrän ett par timmar efter utfodring. Hästarna behöver några timmars lugn och ro, framförallt efter middagsutfodringen klockan 12.
Under rubriken "Profilen" presenteras ordföranden Lars Behle och ordföranden i MCRR, Sven Knoch.
Lars Behle började rida redan som 6-åring vid MCR i Falsterbo. Detta gav tydligen resultat och han har tävlat upp till medelsvår klass i både dressyr, hoppning och fälttävlan. Detta trots att han aldrig ägt en häst. Lars Behle blev invald i styrelsen 1959, var ordförande 1975-1982 samt tävlingsledare under 17 år.

Om Sven Knoch kan man läsa att han som 13-åring blev Remonternas förste ordförande 1947. Han var även med och startade Tarpanen och blev deras förste ordförande 1955.

Ingen post inom ridsporten är främmande för Sven Knoch. Han är ordförande i MCRR, ordförande i Ridfrämjandets Skånedistrikt och i Skånes Ridsportförbund samt styrelsemedlem i Ridfrämjandet.

En annan profil som presenterades var Gunnar Zetterberg. Han har varit sekreterare i MCR samt sekreterare och utbildningsledare i Ridfrämjandets Skånedistrikt.

Vad Gunnar Z inte vet om ridning och utbildning inom ridsporten samt hur en ridklubb bör fungera är inte värt att veta.

Jubileer

Två jubileer redovisas. MRCO – 10 år och Husartroppen – 20 år. 1979 blir MCR tvåa i ridsportallsvenskan.

Serien om profiler fortsätter i 80-talets tidningar. Birgitta Lindskog presenteras som skicklig hopp- och dressyrryttare. Hon är också auktoriserad dressyrdomare, tävlingsledare i dressyr samt deltar i utbildningen av dressyrdomare.

Birgitta Lindskog ingår i MCR:s styrelse sedan 1970.

En annan profil som porträtteras är Håkan Götsten, fast anställd som ridlärare av MCR 1980.

Lagom till klubbens 60-årsjubileum 1985 blev det nystart av TILL HÄST. Remonterna och Tarpanen är på hugget och ordnar tävlingar, utbildning och fester.

Även voltige-träningen är igång. Malmö Rytarspel genomförs med färre deltagare än vanligt men som vanligt har Jana Wannius stora framgångar.

Nu följer en period då tidningen utkommer mera regelbundet. Medlemmarna engagerar sig i större utsträckning än tidigare och påverkar innehållet.

Variationen ökar med rubriker som "Familjenytt", "Tävlingsdax", "Gåtor" och "Historiesidan". En grupp som lämnar bidrag flitigt är skötarna. De har i text och bild presenterat sina älsklingshästar som ofta beskrivs som deras bästa vänner.

Många har skrivit nekrologer över sina älsklingar då de av någon anledning lämnat det jordiska. Ingen kan tveka om äktheten i sorgen. Artiklarna är välformulerade och vittnar om att många tårar har fällts över de bortgångna kamraterna.

Resultatredovisningar från interna tävlingar visar på hög aktivitet inom ridskolan. Tre personer inom styrelsen presenteras. Först i raden kommer Gunilla Olsson, medlem i styrelsen och ordförande i utbildningskommittén. Hon säger sig vara "mamma till häst med ridande barn". En ganska vanlig kategori bland MCR:s medlemmar. Gamla ryttarlärdomar visade sig vara borta men Gunilla kunde glädja sig åt att det inte gjorde så mycket för de var ändå otidsenliga. Hennes verksamhet präglades av en strävan att aktivera medlemmarna. Hon ordnade en mängd kurser bl a för tävlingsfuktionärer och ställde själv upp som tävlingsledare för den traditionsfyllda tävlingen om "Sockerskålen".

Nästa profil blev Kristina Stenzel, sekreterare i styrelsen sedan 1987. Hon är hästägare och en av intiativtagarna till att väcka nytt liv i dressyrutbildningen och dressyrsektionen. Hon är även flitig funktionär vid Falsterbotävlingarna.

Hoppe-hopp

Ordföranden i Hoppe-Hopp-sektionen redovisar verksamheten som tävlingsarrangör och som sammanhållande länk mellan tävlingsryttarna i deras träning och tävling.

Deras stora tävling, Mini-Derbyt i Falsterbo, arrangerades första gången 1988. Många danska ryttare sökte sig till tävlingarna som har blivit mycket populära. Från och med 1991 ordnas även dressyrtävlingar parallellt med hopptävlingarna.

I ett annat nummer av tidningen från 1990 förstår man att Hoppe-Hoppen även kan roa sig. En resa till London med diverse förvecklingar beskrivs och man varnar läsare med svaga nerver.

I en annan lärorik artikel kan man lära om konsten att lasta en häst. En hårt prövad hästägare, Birgitta Manojlovic, ger en målande beskrivning av metoden att lura in en motsträvig häst i transporten. Hon låter även TILL HÄST:s läsare veta hur det kan gå till när man köper häst.

MCR:s lag i ridsportallsvenskans elitdivision kvalificerade sig till finalen på Strömsholm den 3 juni 1990. En grupp om 24 entusiaster åkte med som hejarklack och MCR hamnade på fjärde plats bland de åtta lagen.

Som slutvinjett 1990 redovisas olika aktiviteter. Tysklands-utbytet ägde rum i Falsterbo och alla var positiva till att vädra sina språkkunskaper och kunna umgås och tävla under kamratliga former. Signaturen "En nöjd ponnyryttare" berättar om en utbytestävling mellan Malmö Ridklubb, Örestad och MCR. Denna tävling är mycket uppskattad och omfattar hoppning på värdklubbens lektionshästar som får hoppa samma bana tre gånger.

I laget ingår ponny-, junior- och seniorryttare. Varje klubb skall ordna en tävling under året. Tävlingen skapar gemenskap mellan klubbarna och ger unga ryttare lite tävlingsvana.

Slutord

Som synes har tidningens levnadshistoria varit mycket omväxlande. Den har på ett stimulerande sätt speglat livet inom klubben och varit en förbindelselänk mellan styrelsen och medlemmarna.

Ibland har det skapats debatt, ibland har det bara varit underhållande och roligt.

Under det senaste decenniet har medlemmarna medverkat genom artiklar och inlägg i större utsträckning än tidigare. Detta är en positiv utveckling.

Aktiva medlemmar som är beredda att göra en ideell insats för klubben är dess livsnerv. I sammanhanget har TILL HÄST en mycket stor uppgift.

Utan tillgång till en komplett upplaga av TILL HÄST hade det inte varit möjligt att skriva detta avsnitt. Ett varmt tack till Sven Knoch som välvilligt ställt sin samlade upplaga till vårt förfogande.

LARS MÅRTENSSON

KLUBBENS OCH RIDSPORTENS FRAMTID

MCR har fina traditioner. Detta förpliktar. Vi som idag på ett eller annat sätt verkar inom klubben känner därför ett stort ansvar för dess framitd.

Ridsporten i landet är under stark utveckling. Efterfrågan på ridtider är stor och beräknas öka i takt med att 1980-talets stora barnkullar kommer upp i skolåldern.

Ridsporten är för närvarande den största kvinnosporten och den näst största ungdomssporten. Endast fotbollen har fler utövare.

En övergripande uppgift för idrottsrörelsen är att aktivera fler kvinnor och på olika sätt stödja damidrotten. Ett sätt att leva upp till denna strävan borde vara att statsmakterna ger ökat stöd till ridsporten, vars utövare bland barn och ungdom till största delen utgörs av flickor.

Ökat statligt stöd skulle medföra att avgifterna för ridlektionerna skulle kunna sänkas och att ridskolorna skulle kunna anskaffa fler hästar.

Nyttig samvaro

I vår materiellt inriktade tillvaro ger ridsporten inte bara motion och tillfälle till ädel tävlan utan också möjlighet till samvaro under trevliga former. Miljön på ridskolan ger barn i känslig ålder fostran under fasta normer och nyttig kontakt med djur. Därför är ridskolan en viktig del av klubben.

Klubbkänslan är en annan viktig ingrediens i klubbens liv. Det är svårt att skapa och vidmakthålla en allomfattande klubbkänsla i en så stor klubb som MCR. Det finns emellertid en stor grupp medlemmar som tillhört klubben i många år och som fortfarande upprätthåller en nära kontakt.

Nybörjarlektion i Falsterbo med kaffe i gröngräset. Bilden tagen 1973. Sist går Oden, som fanns med redan på den tiden.

Detta kan tolkas som ett bevis på att de som en gång lärt sig älska hästar och hästsport gärna behåller detta intresse genom livet. Många av dessa ryttare har tävlat för MCR. Av tradition har det alltid varit en stor del tävlingsinriktade ryttare i klubben.

På senare år har två särskilda sektioner bildats som riktar sig till dressyr- respektive hoppryttare. Sektionerna ordnar träning under professionell ledning samt stödjer och hjälper varandra under tävling.

Kurser och träning

Ridhuschefen Jan-Olof Wannius håller också speciella kurser i hoppning medan klubbens för närvarande mest framgångsrika ryttare, Maria Gretzer, 6:a i OS i Barcelona 1992, utbildar unga, lovande ryttare på sin gård i Tygelsjö.

Några yngre ryttare tränar och tävlar i fälttävlan. Voltige bedrivs för närvarande på grundläggande nivå. Brist på uttrymme i ridhuset gör det tyvärr omöjligt att öka omfattningen av voltigeträningen.

En viktig fråga som berör hela Ridsportsverige är hur organisationen på central nivå skall se ut. En utredning har presenterats med förslag till sammanslagning av alla nuvarande organisationer till en enda huvudorganisation. Beslut om sammanslagningen fattades den 30 augusti 1992. Från och med den 1 januari 1993 finns en enda organisation under namnet Svenska Ridsportförbundet.

Syftet med hopslagningen är att ge klubbarna bättre service till lägre kostnader. Man vill också samordna och förbättra den yrkesmässiga utbildningen av personal och hästar samt effektivisera avelsarbetet.

Vidare förutsätts att ridsporten skulle kunna få en starkare förhandlingsposition gentemot statsmakterna.

Lokalfrågan måste lösas

För MCR:s framtida verksamhet är det viktigt att det blir en långsiktig lösning på lokalfrågan. Ridskolan, som är basen i vår verksamhet, är beroende av goda arbetsbetingelser. De senaste åren har inneburit mycket arbete för att nå en acceptabel lösning på lokalfrågan.

Malmö Stads fritidsförvaltning genomförde under hösten 1991 en utredning som skulle klarlägga lokalbehov, markbehov och ekonomiskt stöd till Malmös sex ridklubbar.

Vid fritidsnämndens januarimöte 1992 fattades emellertid beslut att erforderliga anslag inte skall äskas förrän i 1993 års budget.

För MCR är detta en stor nackdel. Den nuvarande anläggningen är hårt nersliten och i vissa avseenden omodern. Arrendeavtalet med Skånska Travsällskapet löper till år 2009. Travsällskapet hade under 1990 en strävan att exploatera den mark där ridhus och stall ligger. Man erbjöd MCR ett avgångsvederlag på 5 miljoner kronor samt ett markområde på 42 000 kvadratmeter söder om Husie boställe för en ny anläggning.

Stora kostnader

Arbetet med att planera för en ny anläggning visade dock att produktionskostnaden skulle uppgå till ca 20 miljoner kronor.

Summan är så stor att klubben måste få kommunalt stöd för att kunna finansiera projektet. Även ett alternativ avseende renovering av den nuvarande anläggningen utarbetades.

På grund av den lågkonjunktur som uppkom under 1991 drog Travsällskapet tillbaka sitt erbjudande om ersättning. Istället har MCR kommit överens med Travsällskapet om att renovera den nuvarande anläggningen.

Som sammanfattning kan man konstatera att ridsporten fängslar många människor. Umgänget med djur ger många ungdomar en meningsfull fritid. De som vill och kan har också möjlighet att tävla i olika former.

Ridskolan har en stor social och fostrande roll med många aktiviteter vid sidan om ridningen. Om dessa aktiviteter kan fullföljas även i framtiden kommer Malmö Civila Ryttareförening att fylla sin uppgift väl i framtidens samhälle.

MCR:s styrelse åren 1955 - 1992

År	Ordförande	Vice ordförande	Sekreterare	Skattmästare
1955	Hannes Malmgren	Bo Grafström	Åke Broman	Paul Lindow
1956	Hannes Malmgren	Torsten Willmar	Åke Broman	C E Fredin
1957	Torsten Willmar	Vakant	Åke Broman	H Andersson
1958	Torsten Willmar	Walter Krahlmark	Åke Broman	Bertil Nilsson
1959	Torsten Willmar	Walter Krahlmark	Åke Broman	Bertil Nilsson
1960	Torsten Willmar	Walter Krahlmark	Lars Behle	Bertil Nilsson
1961	Torsten Willmar	Walter Krahlmark	Lars Behle	Bertil Nilsson
1962	Torsten Willmar	Walter Krahlmark	Lars Behle	Bertil Nilsson
1963	Torsten Willmar	Walter Krahlmark	Lars Behle	Bertil Nilsson
1964	Torsten Willmar	Walter Krahlmark	Lars Behle	Bertil Nilsson
1965	Henric W Palm	Walter Krahlmark	Lars Behle	Bertil Köhler
1966	Henric W Palm	Walter Krahlmark	Lars Behle	Bertil Köhler
1967	Henric W Palm	Walter Krahlmark	Lars Behle	Bertil Köhler
1968	Henric W Palm	Walter Krahlmark	Lars Behle	Gilbert Olsson
1969	Henric W Palm	Walter Krahlmark	Lars Behle	Gilbert Olsson
1970	Henric W Palm	Lars Behle	Björn Lundberg	Gilbert Olsson
1971	Henric W Palm	Lars Behle	Björn Lundberg	Gilbert Olsson
1972	Henric W Palm	Lars Behle	Björn Lundberg	Gilbert Olsson
1973	Henric W Palm	Lars Behle	Björn Lundberg	Gilbert Olsson
1974	Henric W Palm	Lars Behle	Björn Lundberg	Gilbert Olsson
1975	Lars Behle	Birgitta Lindskog	Kai Sköld	Bo Ödén
1976	Lars Behle	Birgitta Lindskog	Kai Sköld	Bo Ödén
1977	Lars Behle	Birgitta Lindskog	Bertil Sjödin	Bo Ödén
1978	Lars Behle	Birgitta Lindskog	Gunnar Zetterberg	Arne Öhlander
1979	Lars Behle	Philip Selander	Gunnar Zetterberg	Arne Öhlander
1980	Lars Behle	Philip Selander	Gunnar Zetterberg	Arne Öhlander
1981	Lars Behle	Philip Selander	Gunnar Zetterberg	Arne Öhlander
1982	Lars Behle	Philip Selander	Gunnar Zetterberg	Arne Öhlander
1983	Philip Selander	Anders Andrén	Gunnar Zetterberg	Arne Öhlander
1984	Philip Selander	Anders Andrén	Gunnar Zetterberg	Arne Öhlander
1985	Philip Selander	Anders Andrén	Gunnar Zetterberg	Arne Öhlander
1986	Philip Selander	Anders Andrén	Harriet de Sharengrad	Arne Öhlander
1987	Lars Mårtensson	Anders Andrén	Kristina Stenzel	Arne Öhlander
1988	Lars Mårtensson	Anders Andrén	Kristina Stenzel	Arne Öhlander
1989	Lars Mårtensson	Anders Andrén	Kristina Stenzel	Arne Öhlander
1990	Lars Mårtensson	Anders Andrén	Kristina Stenzel	Arne Öhlander
1991	Lars Mårtensson	Anders Andrén	Kristina Stenzel	Arne Öhlander
1992	Lars Mårtensson	Anders Andrén	Kristina Stenzel	Arne Öhlander